

மறுமலர்ச்சி

26

இராஜ அரியரத்தினம்

புத்தலக்கியம் படைக்கும் கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை

ரூபா 20/-

மன்னியுங்கள்!

- ★ சென்ற 1999 மே மாதத்தில் 'மறுமலர்ச்சி' மீண்டும் மலர்ந்தது; 25 ஆவது இதழ் வெளியானது.
- ★ எமது திட்டப்படி இந்த 26 ஆவது இதழ் 1999 - யூலை மாதத்தில் வெளிவந்திருக்க வேண்டும்.
- ★ உரிய காலத்தில் கணனி அச்சுப் பதிவு நிறுவனம் ஒன்றில் எழுத்துப் பிரதிகளை நாம் ஒப்படைத்திருந்த போதிலும் எதிர்பாராத விதமாக மறுமலர்ச்சி வெளிவருவதில் நீண்ட தாமதம் ஏற்பட்டு விட்டது.
- ★ கடந்த டிசம்பரில் இந்த இதழை நிச்சயமாக வெளியிட்டு விடலாம் என்று நம்பி, இந்த 26 ஆவது இதழில் யூன்-டிசம்பர் 1999 எனக் குறிப்பிட்டுள்ளோம். ஆனால் சற்றும் எதிர்பாராத விதமாக மீண்டும் தடங்கல் ஏற்பட்டுவிட்டது. மார்ச் 2000 தான் இதழ் வெளிவருகின்றது.
- ★ இனி, இத்தகைய தாமதங்களுக்குப் பலியாகி விடாமல், இரு திங்கள் ஓரிதழாக மறுமலர்ச்சி தொடர்ந்து ஒழுங்காக வெளிவரும்.

— ஆசிரியர்

மறமலர்ச்சி

நிர்வாக ஆசிரியர் : வரதர்

இணை ஆசிரியர்கள் : சிற்பி - செங்கை ஆழியான்

இதழ் : 26 : ஜூன் - டிசம்பர் 1999

இந்த இதழில்

- தலைவாயில் -
இராஜ அரியரத்தினம் - சிற்பி
கடல் - சொக்கன்
செல்லம்மா - காரை- செ. சுந்தரம் பிள்ளை
பணத்துக்காக - சிற்பி
துயிலெழுச்சி - சாரதா
கிரேக்கச் சிந்தனை மரபு - குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம்
படித்துப்பார்த்தவை - செங்கைஆழியான்-வரதர்-சிற்பி
வாழத்தான் போகிறேன் - வசந்த கௌரி
இலக்கிய நெஞ்சங்களே.

விலை : 20/-

புத்திலக்கியம் படைக்கும் கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை

கதை மாந்தர், நிகழ்ச்சிகள் யாவும் கற்பனை. கட்டுரை, கவிதைகளில் இடம்பெறும் கருத்துக்களுக்கு அவற்றை எழுதியோரே பொறுப்பு.

**மறமலர்ச்சி : 226, காங்கேசன்குறைச் சாலை,
யாழ்ப்பாணம்.**

தலைவாயில்

புதுப்பிறவி எடுத்த மறுமலர்ச்சியின் முதலாவது இதழ், எமக்கு மட்டுமல்ல, பெரும்பாலான இலக்கிய அன்பர்களுக்கும் மகிழ்ச்சியையும் திருப்தியையும் தந்திருக்கிறது.

கொழும்பு, கண்டி, வவுனியா, திருமலை, மட்டக்களப்பு - என்று ஈழத்தின் பலபாகங்களிலிருந்தும். அன்பர்கள் தமது பாராட்டுக்களைத் தெரிவித்திருக்கிறார்கள்.

பலர் ஐந்து இதழ்களுக்கான சந்தாப்பணத்தையும் அனுப்பியிருந்தார்கள். அவர்களுக்குக் கூட உரிய பற்றுச்சீட்டுகளை உடனுக்குடன் அனுப்பிவைக்கவில்லை. நிர்வாகத்துறைக்கு சில ஒழுங்குகள் செய்யவேண்டியுள்ளது.

கொழும்பிலிருந்த ஒரு நண்பர், தாம், மத்திய கிழக்கு நாடொன்றுக்குக் கடமையின் நிமித்தம் போக வேண்டியிருப்பதால் மறுமலர்ச்சியை அங்கே அனுப்பிவையுங்கள் என்று சந்தாத் தொகையை இரட்டிப்பாக அனுப்பிவைத்திருக்கிறார்.

- அத்தனை ஆர்வம்.

முதல் இதழுக்கு ஒரு சிறப்பான அறிமுகவிழாவும் நடைபெற்றது. அதுபற்றிச் சற்றே விரிவாக இணை ஆசிரியர்கள் எழுதிய குறிப்பு இந்த இதழில் வெளிவந்திருக்கிறது.

முதல் இதழின் அட்டையில் சோ. சிவபாதசுந்தரம் அவர்களின் படத்தை வெளியிடப்பட்டமை குறித்தும் அவரைப்பற்றி ஓரளவு முழுமையான கட்டுரை வெளியிடப்பட்டமை குறித்தும் பல அன்பர்கள் மகிழ்ச்சியும் திருப்தியும் தெரிவித்திருக்கிறார்கள். லண்டனில் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் சோ.சியை இணை ஆசிரியர் செங்கை ஆழியான். சமீபத்தில் நேரில் சந்தித்தும் வந்திருக்கிறார், அதுபற்றி அவருடைய சிறு குறிப்பு அடுத்த இதழில் வெளிவரும்.

இந்த இதழின் மேலட்டையை இராஜ அரியரத்தினம் அவர்கள் அலங்கரிக்கிறார். அவரைப்பற்றிய கட்டுரையை இணை ஆசிரியர் சிற்பியே எழுதியிருக்கிறார்.

இந்த இதழில் இன்னும் பல அருமையான விடயங்கள் உங்களுக்குக் காத்திருக்கின்றன. அவைகளைப் பற்றி நான் ஒன்றும் எழுதப்போவதில்லை. படித்துவிட்டு நீங்களே எழுதுங்கள்.

- வரதர்

இராஜ. அரியரத்தினம்.

சிம்பி

தமிழகத்தின் பிரபலமான வார இதழ்களுள் ஒன்றான "கல்கி"யுடன் அதன் உரிமையாளர் திரு. டி. சதாசிவம் அவர்களின் பெயரை இணைத்து கல்கி சதாசிவம் என்றும் ஆசிரியர் திரு. ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி அவர்களின் பெயரைச் சேர்த்து கல்கி கிருஷ்ணமூர்த்தி என்றும் குறிப்பிடும் வழக்கம் உண்டு. அதைப்போல் இலங்கையில் ஈழகேசரிப் பொன்னையா என்றும் ஈழகேசரி (இராஜ) அரியரத்தினம் என்றும் இருவர் குறிப்பிடப்படுகின்றனர். திரு. பொன்னையா ஈழகேசரியின் உரிமையாளர்! பதினான்கு ஆண்டுகளாக அதன் ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவர் திரு. இராஜ அரியரத்தினம். பிற்காலத்திலே ஈழநாடு.

தொடக்கம் 1944 வரை அதன் உதவி ஆசிரியராகவும் 1958 ஆம் ஆண்டில் அது நிறுத்தப்படும் வரை அதன் ஆசிரியராகவுமிருந்து திரு. பொன்னையா அவர்களின் நோக்கத்தை முன்னெடுத்துச் செல்வதிலும், அதற்கு இசைவான இலக்கிய விழிப்புணர்ச்சியை ஏற்படுத்துவதிலும் உளமாரப் பாடுபட்டுக் குறிப்பிடத்தக்க வெற்றியீட்டியவர் திரு. இராஜ. அரியரத்தினம்.

இலங்கைத் தமிழ் இலக்கிய வளர்ச்சி பற்றிச் சிந்திப்போர். ஈழகேசரியின் பங்களிப்பை என்றுமே நினைவிற கொள்வர். இந்நாட்டின் தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் அதற்குச் சிறப்பிடமுண்டு. சமய,

ஈழத்து நவீன இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு வித்திட்ட முன்னோடிகள் முவருள் சோ. சிவபாதசுந்தரம் ஆற்றிய பணிகள் பற்றிய கட்டுரை சென்ற 'மறுமலர்ச்சி' இதழில் இடம்பெற்றது. சோ. சி. யைத் தொடர்ந்து 'ஈழகேசரி' மூலம் சம்பவியை முன்னெடுத்துச் சென்ற இராஜ. அரியரத்தினம் சிவர்களின் பணியை இக்கட்டுரை எடுத்துரைக்கின்றது.

சிந்தாமணி இதழ்களின் ஆசிரியராகவும் அவர் பணியாற்றியபோதிலும் ஈழகேசரியே அவருடைய பெயருடன் நிரந்தரமாக ஒட்டிக்கொண்டது.

பழம்பெரும் பண்பாட்டின் தாயகமான பாரததேசத்தில் காந்தியடிகள் ஏற்படுத்திய சமய, சமூக அரசியல் பொருளாதார விழிப்புணர்ச்சியைப் போன்ற ஒரு விழிப்புணர்ச்சியை இலங்கைத் தமிழ் மக்களிடையே ஏற்படுத்தும் சாதனமாகத் திரு. நா. பொன்னையா ஈழகேசரி வார இதழை 1930 ஆம் ஆண்டிலே வெளியிடத் தொடங்கினார். 1942

சமூக, அரசியல் துறைகளிலும் பார்க்க, இலக்கியத் துறையில் அப்பத்திரிகையின் சாதனைகள், வாசகர்கள், எழுத்தாளர்கள், விமர்சகர்கள் போன்ற பல் வேறு பிரிவினரின் கவனத்தைஈர்த்துள்ளன. இலங்கைத் தமிழர்களின் தேசிய இலக்கியம் பற்றி அங்குமிங்குமாக வெவ்வேறு கருத்துக்களெளியிடப்பட்டபோதிலும், இதுதான் எங்கள் இலக்கியம் என்ற வரையறையுடன் அதன் எழுச்சிக்கும் வளர்ச்சிக்கும் உறுதுணையாக இருந்தது ஈழகேசரியே. எழுத்தாளர்கள் பலரின் ஆதரவுடனும் ஒத்துழைப்புடனும், இந்தப் பெருமையை

அப்பத்திரிகைக்கு ஈட்டிக் கொடுத்தோர், திரு. சோ. சிவபாதசுந்தரம் திரு. இராஜ அரியரத்தினம் ஆகிய இருவருமாவர்.

பத்திரிகை வெளியிடுவதையும், கதை,கட்டுரை கவிதை எழுதுவதையும் உழைக்கும் தொழிலாகக் கொள்ளாமல். உயர்ந்த தொண்டாக மதித்துச் செயற்பட்ட எழுத்தாளர்களுடன் குறிப்பாக மணிக்கொடி எழுத்தாளர்களுடன், சிறப்பாக வ.ரா. வுடன் சோ.சிவபாதசுந்தரம் அவர்களுக்கு நெருங்கிய தொடர்பு இருந்தது. படைப்பாற்றலும் நவீன இலக்கியம் பற்றிய பூண அறிவும் தெளிவும் அவரிடம் இருந்தன. இவையனைத்தும் அவரிடம் உருவாக்கிய இலக்கிய நோக்கின் அடிப்படையில் ஈழகேசரியின் இலக்கியப் போக்கை அவர் நெறிப்படுத்தினார். இலக்கியம் மனித வாழ்க்கையை மேம்படுத்த வேண்டும்; அன்பு அறம், உண்மை, நேர்மை, தொண்டு தியாகம் போன்ற மனித விழுமியங்களை மதிக்க வேண்டும்; இந்த மண்ணின் இலக்கியம் இம்மண்ணின் மைந்தர்களின் எண்ணங்கள், ஏக்கங்கள், இலட்சியங்கள், பிரச்சினைகள் முதலியவற்றைப் பிரதிபலிக்க வேண்டும்; களம், கதைமாந்தர், கதைப்பொருள், மொழியாட்சி போன்றவற்றில் இம்மண்ணின் தனித்தன்மை பேணப்படல் வேண்டும்; வெறும் விவரணமாகவோ போதனையாகவோ இராமல், எல்லாமே இலக்கிய நயம் மிக்ககலைப் படைப்புக்களாக அமைதல் வேண்டும் - என்ற கொள்கைக்கு அமைவாகவே, ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய நாலாண்டு காலத்திற் பல கதைகளை வெளியிட்டார் சோ.சி. இலங்கை வானொலியின் தமிழ் நிகழ்ச்சி அதிகாரியாக அவர் சென்றதனால் ஏற்பட்ட வெற்றிடத்துக்கு முற்றிலும் பொருத்தமானவராகக் காணப்பட்டவர் இ.அ.

ஆழ்ந்த தமிழ் அறிவு, ஆங்கிலத்திற் சரளமாகப் பேசும்.

எழுதும் ஆற்றல், பரந்துபட்ட தமிழ் ஆங்கில இலக்கியப் பரிச்சயம், இடதுசாரி அரசியற் கொள்கைகளில் ஈடுபாடு ஆகியவற்றுடன் கூடிய இ.அ. வரித்திருந்த இலக்கியக் கொள்கை, சோ.சி.யின் கொள்கையிலிருந்து எவ்விதத்திலும் முரண்பட்டிருக்கவில்லை. ஈழகேசரியில் அவர் எழுதிய வயலுக்குப் போய் விட்டார் என்ற முதற் சிறுகதையும் சில்வரம்புலி என்ற புனை பெயரில் எழுதிய ஏனைய சிறுகதைகளும் இதற்குச் சான்றாக உள்ளன. ஈழத்தின் சிறந்த சிறுகதைகளுள் ஒன்றாகக் கணிக்கப்படும் வயலுக்குப் போய்விட்டார், சிற்பி தொகுத்த ஈழத்துச் சிறுகதைகள் என்ற நூலில் வெள்ளம் என்ற பெயரில் இடம் பெற்றுள்ளது. ரஷ்ய மொழியிலும் பெயர்க்கப்பட்டுள்ளது.

இராஜ அரியரத்தினம் ஈழகேசரியின் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய பதினான்கு ஆண்டுக் காலத்தில் அப்பத்திரிகையில் சிறுகதை. நாவல், கவிதை ஆகியவற்றை எழுதியவர்களின் தொகை பெரிது. நினைவில் நிற்கும் சிறுகதைகளை எழுதியவர்களுள் அ. செ. முருகானந்தன், அ.ந. கந்தசாமி, வரதர்,கனக. செந்திநாதன் சொக்கன், சோ நடராஜன், சுயா, கசின், சு. இராஜநாயகன் புதுமைலோலன். தேவன் - யாழ்ப்பாணம், நடமாடி, வ.அ. இராசரத்தினம், எஸ். பொன்னுத்துரை இ. நாகராஜன், என். கே இருநாதன், கே. டானியேல், சோ.தியாகராசன், பவன், பாலசுப்பிரமணியம் போன்றோர் குறிக்கத் தக்கவர்கள். இவர்களுட்பலர் ஈழ கேசரி இளைஞர் சங்கம், ஈழகேசரி கல்வி அனுபந்தம் ஆகியவற்றினூடாக சோ. சி. யாற்பயிற்சியளிக்கப்பட்டவர்கள். ஏற்கனவே தரமான எழுத்தாளர்களாகத் தம்மை இனங்காட்டி, சோ.சி. யின் தூண்டுதலால் ஈழகேசரியிலும் எழுதத் தொடங்கிய இலங்கையர்கோன்,சி.வைத்திலிங்கம், சம்பந்தன்

ஆகியோரின் ஆக்கங்கள் இ.அ.வின் காலத்திலும் தொடர்ந்தன.

“ஈழகேசரி” ஒரு வணிகப் பத்திரிகையல்ல; அது ஓர் இலட்சியப் பத்திரிகை; நிற்பனையைப் பெருக்கு வதற்காக வாசகர்களுக்குக் கிள்கிளப்பையும் கதைகளை அது வெளியிடவில்லை. சோ.சி. யைப் போல் எழுத்தாளர்களுடன் நேரிலும் கடிதம் மூலமும் தொடர்பு கொண்டு நல்ல ஆக்கங்களைப் பெற்று வெளியிட்டார் இ.அ. “ஈழகேசரி”க் கென அனுப்பப்பட்ட கதை, கட்டுரை, கவிதை அனைத்தையும் அவர் வாசித்து, நுணுக்கமாகப் பரிசீலித்துத் தரமானவற்றையே வெளியிட்டார் என்பதை அவரைத் தன் இலக்கியக் குருவாக மதித்துப் போற்றும் கவிஞர் வி. கந்தவனம் பெருமையுடன் குறிப்பிடுகின்றார். எழுதியவர் யார் என்பதற்கு முக்கியத்துவம் கொடுக்காமல் எழுத்தாக்கம் தரமானதாக இருக்கின்றதா? சமூக மேம்பாட்டுக்கு ஆதரவாக இருக்கின்றதா? என்பவற்றின் அடிப்படையிலே எல்லாவற்றையும் பரிசீலனை செய்தபடியால் பிரபல எழுத்தாளர் என்பதற்காக மூன்றாந்தரக் கதைகளை அவர் வெளியிடவில்லை புதிய, ஆரம்ப எழுத்தாளர் என்பதற்காக ஒருவர் எழுதிய தரமான ஆக்கத்தை வெளியிடாமல் விடவில்லை. அக்காலத்திற் பிரபலமாகாதிருந்த துரை, பரிதி, ராதா கிருஷ்ணன், மயில்வாகனன், ச.குமாரசாமி, நடனம், எஸ்.கே, பரணி போன்றவர்களின் கதைகளும், டொமினிக் ஜீவா, மகன் (நந்தி), குறமகள், கலைப்பித்தன் (சோமகாந்தன்) சிற்பி போன்றவர்களின் ஆரம்ப காலக் கதைகளும் “ஈழகேசரி” யில் இடம்பெற்றமைக்கு இ.அ.வின் இந்த மனப்பாங்கே காரணமாகும். பின்னர் ஈழநாடு, சிந்தாமணி இதழ்களின் ஆசிரியராகக் கடமையாற்றிய வேளையிலும் இதே போக்கு அவரிடமிருந்தது.

“தரமான சிறுகதைகளாக நூறு சிறுகதைகளையாவது

“ஈழகேசரி” கதைகள்” என வெளியிடலாம்” எனக் கனக செந்தி நாதன் குறிப்பிட்டுள்ளதும், “ஈழத்துத் தமிழிலக்கியம் மண்வாசனையைக் கொண்டதாக இருக்கவேண்டும்” என்பதில் ஈழகேசரிப்பண்ணை எழுத்தாளர்களுக்குத் திடமான தெளிவிருந்துள்ளது. 1954 களில் மண்வாசனை புனைகதைகளில் ஒரு முக்கிய அம்சமாக வலியுறுத்தப்படுவதற்கு முன்னரே, அவர்களின் எழுத்துக்களில் மண்வாசனையும் யதார்த்தப் பண்புகளும் விரிவிவந்திருக்கின்றன என்பதற்கு நான் விதந்துரைக்கும் ஐம்பத்து நான்கு சிறுகதைகளும் சான்றாகின்றன. விமர்சகர்கள் பொதுவாகக் கூறுவது போல, அவர்கள் கற்பனாரத்திற் பயணம் செய்து, தமக்குப் பரிச்சயமில்லாத மெரினாக் கடற்கரைகளைத் தம் படைப்புக்களின் சித்திரிக்கவில்லை. தாம் வாழ்ந்த பிரதேசங்களைக், களமாகவும் தம்மைச் சார்ந்த வாழ்க்கைப் பிரச்சினைகளைப் பொருளாகவுக் கொண்டு சிறுகதைகளைப் படைத்துள்ளனர்.” எனச் செங்கை ஆழியான் குறிப்பிட்டுள்ளது நம் சிந்தனைக் குரியவை. எமது மக்களின் தனித் தன்மையைப் பிரதிபலிக்கும் கதைகளை “ஈழகேசரி” யில் வெளியிடுவதில் ஆரம்பத்தில்

இலக்கியம்

சமுதாயத்தின் உயிர் நிலையைக் காப்பாற்றி வளர்த்த, வளர்க்கின்ற, வளர்க்கும், கலையே, இலக்கியம். வாழவேண்டும் என்பது சமுதாயத்திற்கு எவ்வளவு அவசியமோ அவ்வளவிற்கு, சமுதாயத்தை வாழ்விக்கும் இலக்கியமும் அவசியமாகும்... சமுதாயத்தின் காப்பாளர்களான சான்றோர்களே இலக்கியஞ் செய்தவர்கள். அவர்கள் பணி. பொழுதுபோக்காக அமைவதில்லை.

- சம்பந்தன் -

சோ.சி.யும், அவரைத் தொடர்ந்து இராஜ அரியரத்தினமும் எத்துணை ஆர்வம் கொண்டிருந்தனர் என்பதை இந்த மதிப்பீடுகள் தெளிவாக்குகின்றன.

பாசம் (சம்பந்தன்), இதய ஊற்று, சகடயோகம்(கசின்), மலர்ப்பலி (சொக்கன்), விதியின் கை, வெறும் பாணை(கனக.செந்திநாதன்), ஏமாற்றம் (புதமைவோலன்.) சோமு வின்காதல் (வரதர்), கேட்டதும் நடந்ததும் (தேவன்-யாழ்ப்பாணம்), கொந்தளிப்பு, அஸ்தமன வேளை (செ.சி.பரமேஸ்வரன்), ட்ராம் விபத்து (ச.நமசிவாயம்), கொழுக்கொம்பு (வ.அ. இராசரத்தினம்) ஆகிய தொடர் நவீனங்களை வெளியிட்ட இ.அ. ஆங்கிலத்தில் ஜே.சி.எதிர் விரசிக்ம் எழுதிய நாவலொன்றைத் “தங்கப்பூச்சி” என்ற தலைப்பிற் தமிழாக்கி வெளியிட்டார்.

அல்வாபூர் மு.செல்லையா, நாவற்குழியூர் நடராஜன், மஹாகவி, சாரதா, முருகையன், அம்பி, நீலாவணன், இதம், சோதி..நாகராஜன், வி.கந்தவனம் முதலியோரின் கவிதைகளுக்கு “ஈழகேசரி” இடமளித்தது.

சோ. சி. பற்றிய எனது கட்டுரையில் இலக்கிய விமர்சனத்துக்கு “ஈழகேசரி” யில் அவர் அளித்த முக்கிய இடம்பற்றிக் குறிப்பிட்டிருந்தேன். அவர் ஆரம்பித்த அந்த அம்சத்தை மேலும் விரிவாக்கியவர். இராஜ. அரியரத்தினம். “நமது வாசிகசாலை” என்ற தலைப்பிலான விமர்சனப் பகுதி, ஈழகேசரியின் ஒவ்வொரு இதழிலும் இடம்பெற்றமை குறிக்கத்தக்கது. செந்தமிழ்மணி பொ. கிருஷ்ண பிள்ளை, பண்டிதர் வ.நடராஜன் கனக செந்திநாதன், ச.அம்பிகை பாகன், சு.வே. கசின் சி.வைத்திலிங்கம் போன்றோரின் நடுநிலை விமர்சனங்கள் எழுத்தாளர்களினதும் வாசகர்களினதும் கவனத்தை ஈர்த்தன. நா.பொன்னையா பற்றிய குறிப்புரையொன்றிலே பேராசிரியர்

எஸ். வையாபுரிப்பிள்ளை, “ஈழகேசரி” -நமது வாசிகசாலை பற்றி வெகுவாகப் பாராட்டி யுள்ளார்.

1955 ஆம் ஆண்டில் “ஈழகேசரி” யில் வெளியான “ஈழத்துப் பேனாமன்னர்கள்” என்ற தொடர்மசம் “ஈழகேசரி” வாசகர்கள் அனைவரின் நினைவிலும் பசுமையாக இருக்கும். இந்நாட்டைச் சேர்ந்த நாற்பது எழுத்தாளர்களின் இலக்கிய ஆர்வத்தையும் ஆற்றலையும் சாதனைகளையும் விமர்சன ரீதியாக ஆராய்ந்து அங்கீகரிக்கும் சுவையான அக்கட்டுரைத்தொடரைக் “கரவைக்கவி கந்தப்பனார்” என்ற பெயரைப் புனைந்து கனக. செந்திநாதன் எழுதினார். இதேபோல், இரண்டாவது பாம்பரையினர் என்று சொல்லக் கூடிய இளைஞர்களின் இலக்கியப் பங்களிப்பை “தமிழ் வளர்க்கும் செல்வர்கள்” என்ற தலைப்பிலே அறிமுக-விமர்சனமாக “இளவரசு” என்ற புனைப்பெயரில் வீரகேசரி நிருபர் எஸ்.செல்லத்துரை எழுதினார். இந்த இரு தொடர்களும் எழுத்தரவம் பெறுவதற்கும் “ஈழகேசரி” யில் வெளிவருவதற்கும் இ.அ. அளித்த உற்சாகமும் தூண்டுதலுமே முக்கியமான காரணங்கள். இலக்கிய ஆக்கத்தில் ஈழத்து எழுத்தாளர்கள், யாருக்கும் சளைத்தவர்களல்லர் என்பதைத் தமிழ் கூறும் நல்லுலகிற்கு ஆதாரபூர்வமாகத் தெரியவைப்பதில் அத்துணை ஆர்வம் அவரிடமிருந்தது.

“ஈழகேசரி வெள்ளி விழாமலர்” இ.அ. வின் மற்றொரு சாதனை. வணிக நோக்கு எதுவுமின்றி உயர்ந்த இலட்சியத்துடன் வெளியிடப்பட்ட “ஈழகேசரி” யின் இருபத்தைந்து ஆண்டுகால இலக்கியப் பணியின் சின்னம் அந்த மலர். ஈழத்திலே தமிழ் வளர்த்த சான்றோர் சிலரின் பணிகள் “ஈழத்து மணிவிளக்குகள்” என்ற தலைப்பிலே படங்களுடன் இடம் பெற்றி

ருப்பது மலரின் சிறப்பம்சங்களில் ஒன்று.

“ஈழகேசரி” யின் ஆசிரியராகப் பணியாற்றிய காலத்தில், தமிழக இலக்கியப் பயணங்களை அடிக்கடி மேற்கொண்டார் இ.அ.; பத்திரிகைகள் சஞ்சிகைகளின் உரிமையாளர்கள், ஆசிரியர் குழுவினர், எழுத்தாளர்கள் இலக்கிய அறிஞர்கள் எனப் பலதரப்பட்டவர்களைச் சந்தித்துக் கலந்துரையாடினார்; சமகால இலக்கியப் போக்கு, பத்திரிகைகளின் பங்களிப்பு, எழுத்தாளர்களின் இலக்கிய அனுபவங்கள் போன்றவற்றை நேரிலே அறிந்துகொண்டார். இவற்றுட் சில குறிப்புக்களாகவும் கட்டுரைகளாகவும் “ஈழகேசரி” யில் இடம்பெற்றன. இதேபோல் இலங்கையிலும் இலக்கியப் பிரக்ஞையுள்ளவர்கள் மத்தியில் “ஈழகேசரி” செல்வாக்குப் பெற்றது. தமிழக எழுத்தாளர்கள் பலர் “ஈழகேசரி” மூலம் தமிழகத்திற்கு அறிமுகமானார்கள். ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியத்தின் தனித்தன்மையை, இங்குள்ள எழுத்தாளர்களின் ஆற்றலைத் தமிழகம் சிறிது சிறிதாக உணரத்தொடங்கியது. இரு நாடுகளுக்கும்மிடையிலான கலை, இலக்கியப்பாலமாக “ஈழகேசரி” உருவெடுத்தது. இலங்கை இலக்கியம், இலங்கை அறிஞர்கள், எழுத்தாளர்கள் சம்பந்தமான தகவல்களை, விபரங்களை அறிய விரும்பிய தமிழகத்தினர், “ஈழகேசரி” யையும் “அரிய”த்தையுமே நம்பியிருந்தனர். ம. ப. பெரியசாமித்தாரன் வெளியிட்ட “காலச்சக்கரம்” என்ற சஞ்சிகையின் ஆசிரியர் குழுவினும் பிறர் வெளியிட்ட “சிறுவர் இலக்கியம்” ஆசிரியர் குழுவினும் இ.அ. இடம்பெற்றார். “தமிழ்க் கலைக் களஞ்சியத்துக்கு இலங்கை சம்பந்தமான பல கட்டுரைகளை எழுதினார்.

“அரியம் பத்திரிகைப் பொறுப்பை ஏற்றவுடன் பல பிறமுயற்சிகளில் ஈடுபட்டிருந்த திரு. போன்னையா

அவர்கள், “ஈழகேசரி”யின் அரசியற் கொள்கைகள், இலக்கிய நோக்கங்கள் அதனோடு பழைய தொடர்புடையவர்கள் ஆகியன பற்றி அவரிடம் கூறிவிட்டு யாதொரு குறுக்கீடுமின்றி “அரிய”த்தையே சுதந்திரமாக நடத்த விட்டுவிட்டார். “அரிய”மும் கெடுத்த கடமையைச் சரிவர நடத்தி முடித்தார்” என “ஈழகேசரி”யின் உள்வீட்டுப்பிள்ளை களுள் ஒருவரான இரசிகமணி கனக. செந்திரநாதன் அவர்களின் கூற்று எவ்வகையிலும் மிகைப்படுத்தப்பட்ட ஒன்று அல்ல.

“ஈழகேசரி” மூலம் இந்நாட்டு எழுத்தாளர்கள் பலரையும் இந்நாட்டு இலக்கியத்தையும் வளர்த்து வளமாக்கிய இ.அ. அடிப்பத்திரிகை நிறுத்தப்பட்ட பின், “ஈழநாடு”, “சிந்தாமணி” பத்திரிகைகளின் வாயிலாக அதே பணியைத் தொடர்ந்தார்.

“கவிதை, சிறுகதை, இலக்கியம், அரசியல் நகைச்சுவைக் கட்டுரை மொழிபெயர்ப்புக் கட்டுரை என்று அவர் எழுதிக் குவித்தார். தாமே ஒரு சிறந்த எழுத்தாளராக இருந்த படியால் எழுத்தாளர்களை வழிநடத்தும் தகுதியும் திறமையும் அவரிடமிருந்தன. எழுத்தார்வம் உள்ளவர்களையும் திறமை உள்ளவர்களையும் தட்டிக்கொடுத்து ஊக்குவது அவரது இயல்பு. எழுத்தா

இந்த நாட்டிலுள்ள எழுத்தாளர்கள் அனைவருமே, சுரண்டப்பட்டவர்கள் சார்பாக நின்று குரல் எழுப்பும் சமதாமவாதிகள் என்பது மிகையான கூற்று அல்ல. ஆயினும் எல்லோருமே ஒரே தளத்தில் நின்று முற்போக்கான சிந்தனைகளை வெளிப்படுத்துபவருமல்லர். ஒவ்வொருவரும் தத்தம் பாங்கில் தமது பார்வையை வெளிப்படுத்துபவர்தாம்.....

-கே. எஸ். சிவகுமாரன்-

ளர்களுடன் கடிதத் தொடர்பு வைத்து, பாராட்டியும் ஊக்க மளித்தும் உயர்த்தி விடுவது அவரது சிறந்த பண்பு” என்கின்றார் “ஈழநாடு”, “சிந்தாமணி” பத்திரிகைகளில் அவரின் கீழ் பணியாற்றி, இப்போது “உதயன்-சஞ்சீவி” ஆசிரியராகப் பணிபுரியும் ம.வ.காணமயில்நாதன்.

“சிந்தாமணி” மூலம் இ. அ. ஆற்றிய பணியைப்பற்றி செ.யோகநாதன் இவ்வாறு குறிப்பிடுகின்றார்: “ஈழகேசரி”, “ஈழநாடு” பத்திரிகைத் தளத்தைவிட, “சிந்தாமணி” யின் தளம் பல்வேறு விதங்களில் விசாலமானதாகவும், வசதிகள் நிறைந்ததாகவும் அமைந்திருந்தது..... வளர்ந்து வரும் எழுத்தாளர்களுக்கும் புதிய எழுத்தாளருக்கும் இக்காலப் பகுதி பொற்காலமாக இருந்ததென்றே சொல்ல வேண்டும். இலங்கையில் மூன்று தினசரிகளின் வார சஞ்சிகைகளும் போட்டி போட்டுக் கொண்டு படைப்பிலக்கியத்தை வளர்த்தன. இதில் இராஜ அரியரத்தினம் அரிய பங்களிப்பைச் செய்தார்”.

அமைதியான போக்கும் உறுதியான எண்ணங்களுமுடைய ஆற்றல் மிக்க எழுத்தாளரான இராஜ அரியரத்தினத்திடம் இலக்கியம் பற்றிய தெளிவான கொள்கை இருந்தது. பல்வேறு புனைபெயர்களில் “ஈழகேசரி”யில் இவர் எழுதிய கட்டுரைகள், துணுக்குகள்

தேசிய இலக்கியம்

ஈழத்தில் எழும் இலக்கியம் ஈழத்து மக்களது வாழ்க்கையைப் பொருளாளகக்கொண்டு அமைய வேண்டுமென்ற தேசிய உணர்ச்சிக் குரலின் சாயலை இருபதாம் நூற்றாண்டின் தொடக்கத்தில் வெளிவந்த வீரசிங்கன்கதை அல்லது சன்மாக்க ஜெயம் என்ற நாவலின் முகவுரையிலே தெளிவாகக் காணமுடிகின்றது.

-கலாநிதி நா. சுப்பிரமணியன்-

போன்றவையும் “இரத்தினக்கம்பளம் (ஈழநாடு) ஆலவட்டம் (சிந்தாமணி) ஆகிய அம்சங்களும் இவருடைய பரந்துபட்ட அறிவு, இலக்கியநயம் மெல்லிய நகைச்சுவை, “நாகுக்”கான கிண்டல் கலந்த நடை போன்றவற்றுக்கு உதாரணங்களாக உள்ளன. “ஈழகேசரி” யில் கல்கி பற்றி இவர் எழுதிய தொடர் கட்டுரைகள் “கல்கி பிறந்தார்” என்ற தலைப்பில் நூலுருப்பெற்றுள்ளன. கல்கியின் சிறப்பை மட்டுமல்லாமல் இ.அ.வின் எழுத்துத் திறமையையும் இந்த நூலிலே தரிசிக்கலாம்.

தனக்கென ஒரு கோஷ்டியை உருவாக்காமல், அனைத்து எழுத்தாளர்களையும் தன் இலக்கியக் கரங்களால் அனைத்து ஆதரவளித்த இ.அ.வின தேசிய இலக்கியப் பங்களிப்பைப் பற்றி விரிவாக ஆராய்ந்து மதிப்பிட இலக்கிய விமர்சகங்கள் இனியாவது முன்வர வேண்டும். *

வரவேற்கின்றோம்

பழைய, புதிய எழுத்தாளர்களிடம்மிருந்து

தரமான, சிறுகதை, கவிதை, இலக்கியக்கட்டுரை போன்றவற்றை வரவேற்கின்றோம்.

ஆழம், புதமை, கலைநயம் மிக்க ஆக்கங்களை அனுப்புங்கள்.

மறுமலர்ச்சி

226, காங்கேசன்துறைச் சாலை,

பாபநாசனம்.

கடல்

விமர்சகர்கள், எழுத்தாளர்கள், வாசகர்கள் போன்றவர்களால், தரமான சிறுகதை எனப்பாராட்டப்பட்ட 'கடல்' பிறந்த கதையை சென்ற 'மறுமலர்ச்சி'யில் சுலையான முறையில் எழுதியிருந்தார் 'சொக்கன்.' 'கதையின் கதை'யை வாசித்து விட்டோம்; 'கதையை வாசிக்க முடியவில்லையே?' என ஏங்கியவர்களுக்காக, அந்தக் கதையை இங்கேதருகின்றோம். 1962 9-23 தினகரன் இதழில் வெளியான இந்தச் சிறுகதை சொக்கனின் 'கடல்' தொகுதியிலும் இடம் பெற்றது.

— சொக்கன்

கடல் கரையை முத்தமிடுகின்ற இடத்திலே, கீரிமலைச் சுடலையிலே அந்தச் சுடலம் எரிந்து கொண்டிருக்கிறது. —

எரிகிறது --- தீக்கொழுந்துகள் வடவைக் கனலாகி, காற்றின் பிடியிலே இருந்து திணறிக்கொண்டு வெளிப் பட்டுக் கடலையே குடித்துவிட முயல்வதுபோல அந்தத் திசையிலே திரும்பிச் சுவாலை கக்குகின்றன.

நீரின் எல்லையிலே நெருப்பு நெருப்பின் எல்லையிலே நீர். மனிதத்துவம் கடலைப்போலப் பொங்கி ஆர்ப்பரித்துக் கரையிலே மோதி மோதி ஆடங்கி அழிந்துபோய்ப் பிணக்கோலத்திலே சிதை ஏறி எரிந்து போகிறது என்பதற்கு நிதர்சன விளக்கம்.

தொடுவானத்திலே நெருப்புக்கோளம் ஒன்று தண்ணீரிலுள்ளே அமுங்கிக்கொண்டிருக்கிறது. சிதறிப் போன சிறுச்சிறு சுடர்கள் நீலவானத்தை எரித்து, ஜுவாலை கிளப்பிக் கடலிலே பிரதிவிம்பித்துப் பொன் வண்ணம் காட்டுகின்றன.

சனசந்தடி ஆடங்கிப்பே என ஏகாந்தப் பெருவெளியிலே, சுடலைக்கு நூறுயார் தூரத்திலே தென்னந்தோப்புக்குள் நிற்குகொண்டு சிதையை வைத்தகண் வாங்காது பார்க்கிறேன்.

அவன் எரிகிறான் அவனா? அதுவா? அவனாக இருந்த அதுவா? அல்லது அவனும், 'அவன்' என்று சுட்டுதற்குக் காரணமான அதுவும் இரண்டுமே நெருப்போடு நெருப்பாய் சாம்பரேடு சாம்பராய்...

சிரிக்கிறேன் — முன்பொருகால் எரிகின்ற சிதையின் முன்னால் நின்று கொண்டு அவன் செய்த தத்துவ விசாரத்தைதான் நானும் செய்வதாகப் பாவனை பண்ணுகிறேனோ?

அவன் பேசுகிறான்

‘ஆழம் நிறைந்த இந்தக் கடலிலே ஒரு குமிழியாக மிதந்து எட்ட முடியாத கனவுலோகங்களையெல்லாம் நான் கண்டுவரப் போகிறேன் அலைகளிலே ஊஞ்சல் ஆடுவதுபோல அங்கும், அங்கும் ஆடிக் கொண்டு முடிவேயில்லாமல் மேலே மேலே சென்று கொண்டிருக்கப் போகிறேன். ஆஹா! அது எவ்வளவு நல்ல காட்சியாய் இருக்கும்!’

ஆ ..... அதோ ..... அந்த நெருப்பிலேயிருந்து ஓர் அம்பு போலக் கிளம்பி, கடலுக்குள்ளே பாய்ந்து நீரைக் கிழித்துக்கொண்டு அவன் போகிறான் ..... நீந்துகிறான் ..... சுழி ஓடுகிறான் .....

என்ன? மனப்பிரசந்தியா? அல்லது உண்மையாகவே அவன் ....

கிள்ளிப் பார்த்துக்கொண்டு நிமிர்கிறேன். கால்கள் உள்ளாடுகின்ற மன. பீதி கண்களில் சுழல்கிறது. உடம்பே குடங்கிப்போய் இல்லை என்று ஆகி விடுவதுபோல.....

நிற்கிறேன். காற்றிலே சரிந்து தள்ளாடுவது போலச் சரிந்து வெட வெடவென்று நடுங்கியபடி தடுமாறிக்கொண்டு நிற்கிறேன்.

மனக்கடலிலே நினைவுகள் குமிழியிருக்கின்றன.

2

நெஞ்சை நிமிர்த்தியபடி போர்வீரன் ஒருவனுடைய கம்பீரத்துடன் அவன் முன்னால் சென்று கொண்டிருக்கிறான் சதை கொழுவிய அவனது கால்கள் மணலினுள்ளே, சதக், சதக்கென்று ஆழ்ந்து பிறகு வெளியேறுவது பார்க்க வேடிக்கையாக இருக்கிறது. சிரித்துக் கொண்டே பின்தொடர்கிறேன்.

அவனுடைய பிடரி மயிர் சிங்கத்தினது போலச் சிலிர்த்துக் கொண்டு நிற்கிறது. கருங்காலியிலே செதுக்கிய உடலும், உடுக்குப் போன்று சிறுத்த இடையும், இராஜநாகத்தின் படத்தைப் போல அகன்ற மார்பும், ஆடுகின்ற குதிரைச் சதையும்.....

‘கணேசா! நீ அபூர்வப் பிறவியடர்’ என்று அந்தச் சிறிய வயதிலே என்னைச் சொல்ல வைக்கவில்லை என்பது உண்மையே. ஆனால் அவனிலே, பயம் மதிப்பு, பாசம் என்ற அத்தனையும் கலந்த ஒருவகை அன்பைச் செலுத்தினேன் என்பதை மறுக்க முடியாது.

இரண்டு பேருக்கும் கிட்டத்தட்ட ஒரேவயது. பத்துக்கும், பதினொன்றிற்கும் இடையிலே இருக்கலாம்.

‘சதக் சதக்’ அவன் மணலைக் கிழித்துக் கொண்டு போகிறான். நான். பின் தொடர்கிறேன்.

திடீரென்று நின்றவன் கையிலே வைத்திருந்த புத்தகத்தைச் சுழற்றிக் கடலிலே வீசுகிறான். அது காற்றிலே இதழ்விரித்து ஒரு வெள்ளைத் தாமரைப் பூப்போல மிதக்கிறது.

கலசலவென்று சிரிக்கிறான். நான் நடுங்குகிறேன். ‘டேய்! கணேசா! பள்ளிப் புத்தகமடா. எறிந்து விட்டாயே! உன் ஐயா அடிப்பாரே யடா!’ பயந்து பயந்துதான் இப்படிச் சொல்கிறேன்.

‘அப்படியா? அடிக்கட்டுமே! எனக்குப் பயமா? இன்று பள்ளிக் கூடம் போகாமல் கடற்கரைக்கு வந்தேன். அடித்தாரோ? அவ்வளவுமேன்! ஒவ்வொருநாளும் ஒளித்தொளித்து இங்கே வருவேன். மிஞ்சினால் கடலுக்கே என்னைக் கொடுத்து விடுவேன். அதுதான் என் அம்மா!’

கடைசி வார்த்தைகளைச் சொல்லும்போது உலகத்தின் பாசம், கனிவெல்லாம் அவனது கண்களிலே தேங்கி நிற்க அவன் கடலையே வெறித்து நோக்குகிறான். அந்த விழிகளிலே வெட்டி வெட்டி ஒளி வீசும் மின்னறிகீற்று என் கண்களைக் கூச வைக்கிறது. குத்தி இழுக்கின்ற அநகக் குத்தீட்டி நாசியையும் தடித்துப் பருத்த உதடுகளையும் உற்றுநோக்குகையில் எனக்கு வாய் அடைத்தப் போகிறது.

அவன் வழி நடத்தவும், நான் மறுபேச்சின்றி அவனைப் பின்பற்றவும் என்றே கடவுளால் படைக்கப்பட்டிருக்கிறோம் என்று நினைக்கா திருக்க என்னால் கூடவில்லை.

இந்த உணர்ச்சி உண்டானதும் எனது புத்தகங்களை மணலிலே புதைத்து அதற்கு மேல் கல் ஒன்றை அடையாளம் வைத்துவிட்டு அவனுக்குப் பின்னால் போகிறேன். போய்க்கொண்டே இருக்கிறேன்.

‘சதக் சதக்’ கால்கள் மணலிலே தாழ்ந்து மிதந்து செல்கின்றன. சிறிது நேரத்தில் கரை ஒடுங்கிப் போகத் தண்ணீரில் இறங்கி நடக்கிறோம். தண்ணீர் பட்டுப்பட்டுத் தேய்ந்துபோய் வழக்கை பற்றிய கற்களிலே இலாவகமாக அவன் நடந்து சென்றபொழுது அவனைத் தொடர்ந்து செல்வது சற்றுக் கடினமாகவே இருக்கிறது.

“கடந்த இரவு ஒரு கனவு கண்டேன். கதாகால சேஷ்பத்தில் விஷ்ணுவின் பத்து அவதாரங்களைப் பற்றிப் பாகவதர் சொன்னாரே? அந்த அவதாரங்களைப் போலவே நானும் பல பிறவிகளை எடுப்பது போல இருந்தது. எனக்கு முன்னால் எல்லையில்லாத கடல் விரிந்து கிடப்பது போலவும், நான் திடீர் என்று மீனாகவும், நண்டாகவும் சுறாவாகவும், திமிங்கிலமாகவும் மாறி மாறி அதிலே மிதந்து செல்வது போலவும் தோற்றங்கள் உண்டாயின.”

இதிலே ஒரு விசேடத்தைப் பார்த்தாயா? வேறு வேறான எனது பிறவிகளெல்லாம் கடலிலேயே உண்டாகின்றன. இதிலிருந்து என்ன தெரிகிறது? நான் இந்த மண்ணிற்கு உரியவன் அல்லவென்றும், கடல் தான் எனக்கு உரியதென்றும் தோற்றவில்லையா?

சில மணித்தியாலங்களுக்கு முன்னால் வரும் வழியிலே அவன் சொன்னவை எல்லாம் என் மனத்திலே எதிரொலிக்கிறன. ‘இதெல்லாம் என்ன? இப்படி யெல்லாம் இவன் ஏன் பேசுகின்றான்?’

என்னுடைய சின்னஞ்சிறிய மூளைக்கு ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. கண்கைகண்டடிக் காட்டிலே விட்டது போல இருக்கிறது. ஆனால் ---

வழிநடத்துவது அவன் பொறுப்பு. பின் செல்வது என் கடமை;

நெளிந்தும் வளைந்தும் சுழியிட்டுப் புதுப்புதுக் கோலங்களைக் காட்டி, உடனுக்குடன் அழித்து----- தண்ணீர் விலகி வழி விடுகிறது. போய்க்கொண்டே இருக்கிறோம்.

‘சிரமமின்றி வசனமெழுதுகின்ற ஆற்றல் நால லர் பெருமானுடைய நூல்களாலும் பழைய உரையா சிரியர்களின் வசனங்களில் பழகி இருந்ததாலும் எனக்கு ஒருவாறு வந்துள்ளது. வசனங்கள் பிரயோ கிக்கும் சொற்கள் சம்பந்தமாக என்னை நானே திருப்திப்படுத்துவது என்னவெனில் எப்போதும் பெரிய பிரச்சினையாக இருந்தது, இருக்கிறது, எழுதி முடித் ததைப் பிறகு பல தடவை திருப்பித் திருப்பி எழுதுவேன்.’

—சம்பந்தன்.

3

சுடலை வந்துவிட்டது. நேரம் மத்தியானம் பன்னிரண்டு மணி. எனக்குத் திக்கென்றது. நெஞ்சின் அடிப்பே நின்றுவிட்டதுபோல இருக்கிறது.

மத்தியான வேளையிலே சுடலையில் பேய் உலாவுமாமே? பயத்திலே காலும் ஓடவில்லை! கையும்கூட ஓடவில்லை!

‘டேய்!, —கணேசன் வந்து தோளிலே தட்டி ஆதரவோடு கூட்டிக் கொண்டு போய்ச் சுடலை மத்தியிலே இருத்துகிறான்,

அப்பொழுதுதான் சுடலையிலே பிணம் ஒன்று எரிந்து முடிந்து நிறுபூத்துக் கிடக்கிறது அவன் ஓடிச்சென்று, தன் மயமாவின் கடையில் களவெடுத்து வந்த சுருட்டொன்றை அதிலே பற்றிக்கொண்டு வருகிறான். சுருட்டுக்கிம் வாய்க்குமாகப் புகை முக்குளிக்கிறது.

‘ஆடப் பாவிப் பயலே! என்னடா செய்கிறாய்? நீ பேயா பிசாசாக என்று கத்தவேண்டும் என்று நினைக்கிறேன். வாயையுந் திறந்துவிட்டேன். சப்தம் வெளிப்பட்டால்தானே? நாக்கு அண்ணத்தில் ஓட்டிக் கொள்கிறது

சுடலைப் பக்கத்திலே சிதறிக் கிடந்த எலும்புகளைச் சேகரித்தும் சீழே கிடந்த இளநீர்க் குரும்பைகளை எடுத்துப் பக்கத்திலே உள்ள கிணற்றிலே எறிந்தும் அவன் தன்னை மறந்த லயத்திலே ஆடிக் களிக்கையில்

நான் விக்கித்துப்போய் பிணத்தோடு பிணமாய்க் கிறங்கிய நிலையில் சுடலை மடத்திலே அமர்ந்திருக்கிறேன்.

டேய்! கோழை! ஏனடா பயப்படுகிறாய்? ஒரு நாளைக்கு நாங்களும் இப்படித்தானே? வாடா.’

சுருட்டை வீசிவிட்டுக் காறி உமிழ்ந்த வண்ணம் அவன் என்ன அழைக்கிறான். நான் எழுந்து அவனைத்தொடர்கிறேன்.

4

தண்ணீரிலும் கரையிலுமாக மாறிமாறி நடந்து செல்கிறோம்.

பாறைகள் தெரிகின்றன. முடவனைப்போலும், நொண்டியைப் போலும் முண்டு, முடிச்சுக்களோடு அவை சர்வ அவலட்சணங்களாய்க்

காட்சி தருகின்றன. கன்னங்கரிய பேய்க் கூட்டங்கள் தங்கள் வீழிக் குகைகளின் மூலம் என்னை முறைத்துப் பார்ப்பதுபோல இருக்கிறது.

ஆங்காங்கு மணலிலே பாம்புகளும், நண்டுகளும் ஊர்ந்து சென்ற சுவடுகள் .....

‘இனி என்றைக்குமே இவனோடு வரக்கூடாது. பள்ளிக்கூடத்துக்குக் கள்ளம் போடக்கூடாது. கடவுளே! இந்த ஒரு முறை மாத்திரம் என்னைக் காப்பாற்றிவிடு’ என்று பயத்தினால் பேரிகைபோல அதிர்ந்து கொண்டிருக்கும் நெஞ்சு, கடவுளை நினைத்து ஓலமீட்டுக் கதறுகையில்

கணேசன், சுயிற்றை அறுத்துவிட்ட கன்றுக்குட்டி போலப் பாறையிலும், கற்களிலும் குதித்துக் குதித்து ஓடுகிறான்: மேலே மேலே ஏறிக் குன்றின் உச்சிக்கே போய்விடுகிறான்.

இனிப் பயப்படக்கூட இயக்கம் இல்லாதவனாக அவனை நோக்குய்கிறேன்.

“டேய்! மூர்த்கி! பாரடா. இந்தப் பாறையிலிருந்து குதித்துத் தண்ணீரிலே நீந்திக்கொண்டேபோய், அதோ அந்த ஆகாயத்தை எட்டிப் பிடிக்கவேண்டும் என்று ஆசையாய் இருக்கிறதடா! பின்னரங்களில் அங்கே சூரியன் வந்தால் அதைத் தொட்டுப் பார்த்து ஆனந்தப்பட வேண்டும்போல இருக்கிறதடா. ஆகாயம் நான் சுட்டியிருக்கும் வேட்டி போல் இருந்தால் அதைக் கிழித்து உள்ளே என்ன இருக்கிறது என்று பார்த்து வந்து உனக்குச் சொல்லுவேன்.”

ஒரு கையை இடுப்பில் வைத்துக் கொண்டு, மறுகையைத் தொடுவானத்திற்கு எதிராக நீட்டி அவன் அந்தப் பாறையின் உச்சியிலே நிற்கையில், பயத்தால் அடைபட்டுபோன என் காதுகள் கூடத்திறந்து கொள்கின்றன. அந்த வயதிலே, அந்தச் சூழ்நிலையிலே, அவன் சொன்னதை நம்பத்தான் வேண்டும் போல எனக்குத் தோற்றுகிறது. திறந்த வாய் மூடாது அவசமாகி அவனையே பார்த்து நிற்கிறேன்.

ஆ ----- இது என்ன? கால்களினூடாக ஏதோ நொளு நொளு வென்று ----- ஐயோ! பாவம் -----

கணேசன் பாறை உச்சியிலேயிருந்து பட பட வென்று குதித்து ஓடி வருகிறான். கல்லைத் தூக்கி ஓடுகிற பாம்பின் தலையிலே ஒரே போடு ----- !பாம்பு வாயைப் பிளந்து விடுகிறது.

அதைத் தூக்கிச் சுழற்றியபடி அவன் என்னைத் தூரத்திக் கொண்டு ஓடி வந்த பொழுது ----- அதற்கு உயிர் இல்லை என்று தெரிந்து

கொண்டும், உயிரைக் கையிலே பிடித்துக்கொண்டு ஓடுகிறேன் ---
அப்படி ஓடுகிறேன்.

நான் களைத்துச் சோர்ந்துபோய்க் கீழே சரிகையில், அவனுக்கு அநுதாபம் ஏற்பட்டுவிடுகிறதுபோலும்! பாம்பை எறிந்துவிட்டு எனக்கருகிலே வந்து என்னை அணைத்துக் கொள்கிறான். “பயப்படாதே என்று ஆறுதல் சொல்கிறான்.

திரும்பி நடக்கிறோம்.

வழியிலே கிடந்த பலவாண இறால் ஓடுகள், கிளிஞ்சல்கள், இரா வணன்மீகை என்று பலதும் பத்தும் அவனுடைய மடித்துக்கட்டிய வேட்டியைச் சரண் அடைகின்றன.

‘பைத்தியக்காரா! ஏனடா இந்தக் குப்பைகளை யெல்லாம் சேகரிக்கிறாய்?’ என்று அவனைக் கேட்கலாமா என்று ஒருகணம் யோசித்துப் பிறகு மௌனமாகிறேன். கேட்டுத்தான் என்ன பயன்? தன் முட்டாள்தனத்தை விட்டுவிடப் போகிறானா? ‘இவை கடல் அன்னை எனக்குத் தந்த அன்புப் பரிசில்களடா’ என்று சொல்லிப் பெருமைப்பட்டு இன்னும் இன்னும் பொறுக்கிச் சேகரிப்பான்.

என்ன பந்தமோ? என்ன பாசமோ?

அவனைப் பின் தொடர்கிறேன்.

5

கடலிலே கணைசன் இறங்குகிறான் என்றால், அவனுக்குக் குஷி பிறந்துவிட்டது என்பதுதான் அதற்கு அர்த்தம்.

வேட்டியை அவிழ்த்து வைத்துவிட்டு முழு நிர்வாணமாகக் கடலிலே குதித்துக் குதித்துச் செல்கிறான். சுறாமீனைப்போல, யந்திரப் படகைப்போல நீரைக் கிழித்துக் கொண்டு—

குரும்பையாகத் தெரிந்த தலை பனங்காய் அளவாகி, விளாங்காய்ப் பரிமாணத்திற்குச் சிறுந்து எலுமிச்சங்காயனவு குறுகி---

கண்ணிற்கு மறைந்து விடுகிறது.

வருவானா? மாட்டானா?

தனிமையின் பயங்கரத்திலே அமிழ்ந்துபோய்க் குழந்தைபோல
விக்கி விக்கிக் குமுறிக் குமுறி அழுகிறேன்.

கடல்போல நெஞ்சு குமுறுகிறது. ஆர்ப்பரிக்கிறது. அழுகிறது
விம்முகிறது.

என்ன செய்வேன்?

‘என்னடா பயம்? மடையா! கடல் எனக்குக் தாயடா. அவள் ஒரு
போதும் என்னை அழிக்க மாட்டாள். அழாதே வா, போவோம்.’

அவசரம், அவசரமாக வேட்டியைக் கட்டியபடி அவன் இவ்வாறு
சொல்கிறான். துடைக்கப்படாத அவனுடைய பிடரியிலிருந்து முத்து
முத்தாக நீர்த்துளி சிந்துகிறது.

நடக்கிறோம்.

கணைசன் தன் பேச்சைத் தொடர்கிறான். ‘வாத்தியார் நீரர
மகளிரின் கணையைச் சொன்னதிலிருந்து. நானும் அந்தச் சாதியார்
போல ஆகிக் கடலினுள்ளேயே வாழவேண்டும் என்று நினைக்கிறேன்.
அதற்காக என் உயிரையும் இழக்கத் தயங்க மாட்டேன். மண்ணை
இருப்தில் எனக்கு மகிழ்ச்சியில்லை.’

‘சில சமயங்களில் அரைகுறையாகக் கண்ணை மூடிக் கொண்டு
நான் கனவு காணும்பொழுது கடல் தாய் “மகனே! வா” என்று
அழைப்பது போல எனக்குத் தோற்றுவதுண்டு. இது எதில் போய்
முடியுமோ? நான் அறியேன்’

அறுபது வயதுக் கிழவனைப் போலக் கண்கள் கிறங்க நடுங்கி
நடுங்கி அவன் இப்படியெல்லாம் சொன்ன பொழுது

எனக்கு அவனைப் புரிவது போலவும் இருக்கிறது. புரியாதது
போலவும். இருக்கிறது.

கடற்கரையிலே ஓவென்று இரைந்து கொண்டு சுழன்றடிக்கும்
காற்றை வாயைத் திறந்து நிரப்பியபின். வாயை மூடினால் ஒன்றுமே
வாய்க்குள் இல்லாத உணர்ச்சி ஏற்படுகிறதல்லவா? அதுபோலத்தான்
இந்தச் சந்தேகமும், தெளிவும் என் நெஞ்சை நிரப்பியும் வெறுமை
யாகியும் விளையாடுகின்றன.

நாள்கள் உருண்டோடுகின்றன.

இது நாள் வரை ஓலையால் வேயப்பட்டிருந்த கடலை மடம் ஓடுகள் பெற்றுப் புதுயையிலே மினுமினுக்கிறது. அதற்குச் சிறிது தூரத்திலே இருந்த வீரசைவரது சமாதிகளின் எண்ணிக்கை மூன்றிலிருந்து ஐந்தாகக் கூடுகின்றது. மண்ணைத் தழுவிவிட்டு மீண்டு செல்லும் அலைகளைப் போலப் பிறப்பும் மரணமும் ஒன்றை ஒன்று தழுவி முயங்குகின்றன.

ஏகாந்த நிசாசரப் பெருவெளியாய் இருந்த கடற் கரையிலே அந்தியேட்டி மடமும், சில புதுக் கட்டடங்களும் புதுமையின் மெருகு குறையாது கம்பீரமாக நிமிர்ந்து நிற்கின்றன. பன்னிரண்டு வருடங்கள்?

நானும், கணேசனும் வளர்ந்து வாலிபராகி விடுகிறோம். செனத் தர்ய மூர்த்தியாக, புருஷத்துவத்தின் உன்னத இலட்சியமாக நிமிர்ந்து நின்ற கணேச விருஷத்தின் பக்கத்திலே, ஒரு சிறு முருங்கை மரமாக நானும் நிற்கிறேன். இன்னமும் என்வரையிலே அவன் ஒரு வழிகாட்டிதான்.

அவனை நாள் நேசிக்கிறேன். அவனுடைய ஏளனங்கள், பரிகாசங்கள் என்ற அனைத்தையுந் தாண்டி, எனது பாசக்கொடி அவனைச் சுற்றிப் படர்ந்து கொண்டதான் இருக்கிறது.

எந்தக் கூட்டத்திலும் அவனுக்குத்தான் தலைமை. யாரும் அவனை மதிக்காமல் இருக்க முடியாது.

அவனுடைய கிண்டல்களும், கேலிகளும் சந்திரக் கதிர்கள் போலத் தன்மைபாக இருப்பதில்லை. அணை காய்கதிர்ச் செல்வனின் கதிர்களுக்கு எவ்வகையிலும் குறையாத வெம்மை பொருந்தியவை.

அவனுடைய சேலிகள் சுட்டிகளாய் வந்து பாயும் பொழுதும் அசடுவழியச் சிரிக்கலாமெயொழிய எதிர்த்துப் போர்க்கொடி தூக்க என்றைக்குமே முடியாது: அத்துணை சக்தி பொருந்தியவை அவை.

சில வேளைகளில் நண்பர்களோடு வம்பளந்தபடி கடற்கரையிலே இருப்பான். நாள் சிறிது தாமதித்து அங்குப் போனாலோ தொலைத்தது. மற்றவர்களைத் தூண்டிவிட்டு, என்னை அலட்சியம் பண்ணச் செய்து, சம்பரஷணையிலே கலக்கவிடாமலே அலைக்கழிப்பான்.

அவனும் நண்பர்களும் தங்கள் பாட்டிலே பேசிக் கொண்டிருப்பார்கள். நான் என்ன சொன்னாலும் யாரிடமிருந்தும் பதில்வராது. இப்படிச் சில நிமிஷங்களல்ல; பல மணித்தியாலங்களுக்குக்கூட நான் அலட்சியப்படுத்தப்படுவதும் உண்டு.

ஆனால், அதற்காக அவனை வெறுப்பது மாத்திரம் என்னால் முடிவதில்லை. அவ்வளவு ஆழமாக அவன் தனது புருஷத்துவத்தை என்னெஞ்சிலே ஆழப்படுத்திருந்தான்.

7

கடல்மீது அவன் கொண்டிருந்த அன்பு வெறியோ காலப்போக்கில் அவன் அளவையும் கடந்து விசுவரூப மெடுத்து அவனைத் தன்னுள் ஆக்கிரமிக்கலாயிற்று.

பல்கலைக் கழகக் கல்வியும், தத்துவ சாஸ்திரத்திலே பெற்ற சிறப்புப்பட்டமும் நெய்யாகி அவனது பாசாக்கினியைக் கொழுந்து விட்டெரியத்தான் வைக்கின்றன.

கடற்கரைக் கிளிஞ்சல்கள் நிறைந்திருந்த அவன் அறையிலே அலமாரிகள் பொங்கி வழியுமளவுக்குக் கடல்பற்றிய ஆராய்ச்சி நூல்களும், கட்டுரைகளும் துண்டுப் பிரசுரங்களுடன் அடைந்து கிடக்கின்றன.

கல்லூரி விட்டதும் ஒடோடி வருவான். மீதிப் பொழுதெல்லாம் சமுத்திர ஸ்நானத்திலும் கடலையே பார்த்திருக்கும் சிந்தனையிலும் கழியும். அது ஒரு யோகம்! எந்தச் சக்தியாலும் கலைக்க முடியாத ஏகாக்கிர சித்தயோகம்!

அடிவானமும், செங்கதிரும் பின்னிப்பிணைந்து கலந்து உறவாடும் கடலிலே குருதிச் செம்மையை நிழலாக விழுத்தி, அதைத் தழுவிச் சிலிர்ப்பான் வெய்யோன். சிறிது பொழுதில் வானத்திலே நட்சத்திரப் பூக்கள் பூத்துக் குலுங்கும். சந்திரப் பாக்டும் கவிழ்க்கப்பட்டு அதிலிருந்து ஒளியமுதத்துளிகள் உலகின்மீது தெளிக்கப்பட்டிருக்கும். கடலே வெள்ளியாய் உருகி வழியும்.

இந்தக் காட்சிகளிலே அத்துவிதமாகி, மெய்மறந்துபோய் அவன் கடற்கரையிலேயே வீழ்ந்து கிடப்பான். கனவுகள் செறிந்த

விழியும், கற்பனை பொதிந்த நெஞ்சும், கவித்துவம் நிறைந்த சிந்தையும் அவனிலிருந்த 'அவனைத்' தட்டி எழுப்பி விழிப்பு நிலையில் வைக்கையில் ...

அவன் என்னைவெல்லாமோ புலம்புவான். "உலகின் தோற்றமூலம் தண்ணீர் தான்' என்றுகிரேக்க தத்துவ ஞானத் தந்தையாகிய தேல்ஸ் கூறியிருக்கிறார். உலகின் சராசரப் பொருளெல்லாம் நீரிலே யிருந்தே தோன்றியிருக்குமாயின் நானும் நீரின் ஓர் அம்சந்தானே? உங்கள் எல்லாரிலும் அதிக அளவிலே நீரின் தன்மை என்லில் அமைந்திருக்க வேண்டும். இல்லாவிடில் இந்தக் கடலிலே எனக்கு இத்தனை பாசம் ஏன்? எந்தவோ ஒரு காலத்தில் சமுத்திர புத்திர னாக நான் வாழ்ந்திருக்கிறேன் என்று சொன்னால் அது உனக்குப் பைத்தியக் காரத் தனமாகத் தெரியலாம். ஆனால், அதுதான் உண்மை."

"நான் விஞ்ஞானம் படித்தவன். குருட்டுத்தனமான எண்ணங்களில் எனக்கு நம்பிக்கையில்லை. ஆனாலும் கடலோடு எனக்குள்ள சம்பந்தத்தைக் குருட்டு நம்பிக்கை என்று என்னால் தள்ளமுடியவில்லை."

"இந்த வெள்ளக் கரங்கள் எனது உடலை அனைந்து கொண்டே இருக்க என் கடைசி மூச்சு என்னை விட்டு நீங்குமானால் --- நான் உண்மையிலே பெரும் பாக்கிய சாலிதான்."

8

'எப்படிப்பட்ட பிள்ளை? எத்தகைய அறிவாளி! இவனுக்கா இந்த நிலை? கணைசனுகூப் பைத்தியம் பிடித்து விட்டதாமே! என் தாயிடம் போகிறேன் விடுங்கள், விடுங்கள்' என்று கத்திக்கொண்டு கடலை நோக்கி ஓடுகிறானாமே" -- ஊரெல்லாம் அவனைப் பற்றி அநுதாபத் தோடு பசிக்கொள்கிறது!

பெற்ற வயிற்றைப் பிசைந்தகொண்டு அவனுடைய விதவைத் தாய் செய்யாத வைத்தியமே இல்லை.

பைத்தியம் என்றாலல்லவா தெளிவதற்கு?

அது ஒரு வெறி. தாயின் முலையிலே பாலைக் குடித்த படி' அவளின் மடியில்லிய சயனிக்கத் துடிக்கும் குழந்தையின் வெறி.

அது அடங்கவே மாட்டாது!

வீலங்கு அறுகிறது. அவன் ஓடுகிறான். கையை விரித்த படி
கடல் அன்னையை அணைத்துக் கொண்டு அவன் மேலே மேலே
போறாகின் .....

குரும்பையாய்த் தெரிந்த தலை, பனங்காய் அளவாகி. விளாங்
காய் பரிமாணத்திற்குச் சிறுத்து. எலுமிச்சங்காய் அளவிற்குக் குறுகி...

கண்ணிற்கு மறைந்து விடுகிறது.....

நிரந்தமாக .....

நெருப்பு அணைகிறது.

அவனில் 'அது' செத்து அவன் எஞ்சி... ..

கடல் கோஷிக்கிறது

கொலை வெறியா ?

இல்லை.....

குழந்தையைத் தழுவி அணைத்த ஆனந்த வெறி.

தமிழ் வளர்ச்சியை விரும்புவோர் சமகால உலகின்
தேவைகட்கு முகம் கொடுப்பதில் அதன் குறைபாடுக
ளை அடையாளம் காணத் தவறக்கூடாது. தமிழின்
தேவைகள் என்ன, தமிழ் பேசும் சமூகங்களின் தேவை
கள் என்ன என்பதை நாம் அடையாளம் காண்டு
நவீன உலகுக்கு ஏற்ற ஒரு நவீன மொழியாகத்
தமிழை வளர்க்க முடியும். உலகின் ஒவ்வொரு
மொழிக்குள்ளும் அந்த வளர்ச்சிக்கான ஆற்றல்
உண்டு. ஆனால் இறுகிப்போயிருக்கிற மரபுவாதக்
கூட்டை உடைத்து வெனியே வராத குஞ்சு, அதற்கு
உள்ளேயே மரித்துவிடும்.

சி. சீவசேகரம்.

வற்றிச் சுருங்கி வயதான தாய் கதையை
 சுற்றி வளைக்காமல் சுந்தரனார் தந்நடையில்
 முற்றிக் குமுறியுளம் முட்டுகின்ற சோகமுடன்
 வெற்றிக் கணியாக வடிக்கின்றார் மாந்திடுவீர்.

செல்லம்மா

காரை. செ. சுந்தரம்பிள்ளை

காய்ந்து வரண்ட கலவோட்டுக் கோலத்தில்
 தேய்ந்த பழங் கயிறாய்ச் செல்லம்மா நிற்கின்றாள்
 ஓய்ந்த கடையாக
 உலர்ந்த சருகாக
 சாய்ந்த பொழுதாக
 தலைமேலே கைவைத்துக்
 காய்ந்து வரண்ட கலவோட்டுக் கோலத்தில்
 தேய்ந்த பழங் கயிறாய்ச் செல்லம்மா நிற்கின்றாள்.

அன்று தொட்டு இன்றுவரை அவள் பட்ட வேதனைகள்
 ஒன்றல்ல இரண்டல்ல ஓராயிர மிருக்கும்
 ஷெல்லடியாற் பொத்தலுற்ற தென்னை மரம்போல
 சொல்லடியால் தாக்குண்டும் சோராது நிற்கின்றாள்

கவலையெனும் தேள்கொட்ட கடந்த கால நினைவலைகள்
 ஒன்றன்பின் ஒன்றாக உள்ளத்தெழுந்து நிற்க
 காய்ந்து வரண்ட கலவோட்டுக் கோலத்தில்
 தேய்ந்த பழங்கயிறாய்ச் செல்லம்மா நிற்கின்றாள்
 கன்றை நினைந்துருகும் காராவைப்போல் அவளும்
 சென்றமகன் செய்த தீமையெலாம் தான் மறந்து
 நெஞ்சக் கனலெரிய நிம்மதியைத் தானிழந்து
 காய்ந்து வரண்ட கலவோட்டுக் கோலத்தில்
 தேய்ந்த பழங்கயிறாய்ச் செல்லம்மா நிற்கின்றாள்

கணவன் தொழில் புரியக் கமத்துக்குச் சென்றதுவும்
பிணமாகக் குண்டடியால் பிரிந்தவனும் சென்றதுவும்
கைக்குழந்தை யொன்றுடனே கண்ணீர் சொரிந்ததுவும்”

வெங்காயம் நட்டதுவும் விழி பிதுங்கக் காய்கறிகள்
சங்கானைச் சந்தையிலே, தலைமேற் சுமந்து சென்று
விற்றுப் பிழைத்ததுவும் வேறுதொழில் செய்ததுவும்,
பங்கு வியபாரம் பார்த்துக் களைத்ததுவும்
சிக்காரத் தரகனிடம் சிக்கிப் பணத்தோடு
நகைநட்டு மட்டுமன்றி நாணமிழந்ததுவும்
குழந்தைக்குப் பாலின்றிக் கும்பி யெரிகையிலே
தளர்ந்த அவளுக்குச் சற்று மிரங்காமல்
உற்றார் உறவினர்கள் உவாமற் சென்றதுவும்
சுற்றம் சுகமிழந்து துன்பமடைந்தாலும்
பெற்ற மகனையவள் பெரியவனாய் ஆக்கியதும்

ஒன்றன்பின் ஒன்றாக உள்ளத் தெழுந்து நிற்க
காய்ந்து வரண்ட கலீவாட்டுக் கோலத்தில்
தேய்ந்த பழங் கபிறாய்ச் செல்லம்மா நிற்கின்றாள்.

பெற்றமகன் வளர்ந்து பெரிதாகப் பள்ளியிலே
கற்று முடித்துப்பல் கலைக் கழகம் தான் சென்று
முற்றுமவள் உழைப்பை முழுதாக வேவிழுங்கிப்
பெற்றவொரு பட்டத்தால் பெருமையிவள் பெற்றதுவும்

கரும்புநாடி வந்தவொரு கட்டெறும்புக் கூட்டம்போல்
விரும்பியிவள் மகனை விலைகொடுத்துக் கல்யாணச்
சந்தையிலே வாங்குதற்கு தரகர் பலர் வந்ததுவும்
திருமணமே செய்து வைத்துச் சீர்வரிசை பெற்றதுவும்.

மருமகனாற் சண்டையிட்டு மகன் பிரிந்து சென்றதுவும்
சீமைக்குப் பேய்ப் பெரிய சீமானாய் வாழ்ந்ததுவும்
ஊமைக்கனவாய் உள்ளுக்குள் நேயறுக்கக்
காய்ந்து வரண்ட கலவோட்டுக் கோலத்தில்
தேய்ந்த பழங்கயிறாய்ச் செல்லம்மா நிற்கின்றாள்.

எழும்ப முடியு திடுப்புவலி யால்நொந்து
 அமுந்தி வருந்துகையிலே ஐயகோ சொந்த
 இடம்பெயர்ந்து போகையிலே இதயநொ யால் வருந்தி
 மயங்கி வீழுந்ததுவும் மாற்றார் உதவியினால்
 அயலூரிற் சென்றோர் ஆலயத்தில் வாழ்ந்ததுவும்
 உள்ளத் திரையினிலே ஒவ்வொன்றாய்க் காட்சிதரக்

கர்ய்ந்து வரண்ட கலவோட்டுக் கோலத்தில்
 தேய்ந்த பழங் கயிறாய்ச் செல்லம்மா நிற்கின்றாள்.

ஆண்டுபல சென்றும் அவன்வந்து பார்க்கவில்லை
 அன்னைக் கரைக்காசம் அவனோ அனுப்பவில்லை
 என்ன மிருகமவன் இழிந்த குணம் படைத்தோள்

மாண்டுவிட்டான் என்ற மரணச்செய்தி கேட்டு
 நெஞ்சம் வெடிக்க நிலைதளர்ந்து, ஆரெனக்குத்
 தஞ்சமெனக் குமுறித் தலையி லடித்தபடி
 கொள்ளிவைக்க வேணும்நீ இல்லாமற் பேயிணைய
 ஆரைநம்பி வாழ்வேன் நான் அந்தோ மகனேஎனக்
 காய்ந்து வரண்ட கலவோட்டுக் கோலத்தில்
 தேய்ந்த பழங் கயிறாய்ச் செல்லம்மா நிற்கின்றாள்!

கவிதை

காகிதத்தில் எழுதியோ அச்சடித்தோ மனதிற்குள் ஒருவர்
 முணுமுணுப்பதல்ல கவிதை. அது பாடப் பட வேண்டும்: அது
 தான் பாட்டு. பாட்டுடன்றால் இசை தழுவியு மிருக்கும்
 தழுவாமலு மிருக்கலாம். ஆனால் ஓசை நயமிருக்கும்.
 சாதாரண மனிதர் உரைநடையைக் கொண்டு தமது
 கருத்துக்களையும் உணர்வுகளையும் புலப்படுத்துவது போ
 லக் கவிஞன் செய்யுளைத் துணைக் கொண்டு பிறருடன்
 உரையாடுகிறான்.

—க. கைலாசபதி

இலக்கியச் சஞ்சிகை

தென்னிந்தியாவிலிருந்து இங்கு அனுப்பப்படும் கீழ்த்தரமான, விரசமான, ஆபாசமான பத்திரிகைகளையும் தடை செய்யத்தான் வேண்டும். ஆனால், அதற்கு முன், நமது நாட்டிற் பிரசுரமாகும் இழிவான செய்திகளைத் தாங்கும் சில பத்திரிகைகளைத் தடை செய்யவேண்டும். அக்கரை 'பச்சை'யாக இருந்தால், இக்கரையும் 'பச்சை'யாக இருக்க வேண்டுமா? நமக்கென்றொரு பண்பாடு இல்லையா? இலக்கிய சஞ்சிகைகளை நான் வரவேற்கின்றேன். இவை அவசியம் வேண்டியவை. எங்கள் நாட்டில் எழுத்தில் வல்லுநர்கள் இருக்கிறார்கள்; ஒவியத்தில் வல்லுநர்கள் இருக்கிறார்கள்; சிறந்த அச்சகங்கள் இருக்கின்றன ஆனால் 'ஒன்று சேர்தல்' இல்லை. பகைமை, பொறாமை போன்ற எமது முது சொம்மான பாடுகளை மறந்து பலதரப்பட்ட வல்லுநர்களும் ஒன்று சேர்ந்து தரமான இலக்கிய சஞ்சிகைகளை எமது நாட்டிற் பிரசுரித்து வந்தால் தென்னிந்தியப் பத்திரிகைகளையும் சஞ்சிகைகளையும் தடைசெய்யும் அவசியம் ஏற்படாது. 'அடம்பன் கொடியும் திரண்டால் மீடுக்கு' என்பது போல் திரண்டெழுங்கள்; எமது கலாசாரம், ஒழுங்கு, எமது பண்பாடு நிலைத்து நிற்கும்?

தேனமுது (ஐப் - மார்ச்சு 1970) - பேட்டியில், இலங்கை வானொலி நாடகத் தயாரிப்பாளராகப் பணியாற்றியவரும் எழுத்தாளருமான சானா வெளியிட்ட கருத்து

கிராம ஊழியன்

கு. ப. ரா. வாழ்ந்த காலத்திலேயே இலங்கையிலிருந்து சிலர் கவிதைகள் அனுப்பி வந்தார்கள். நாவற்குழியூர் நடராசன், சோதி (சோ. தியாகராசா) மஹாகவி ஆகியோர் முக்கியமானவர்கள் ..... இலங்கையர்கோன், 'கிராம ஊழியன்' நின்று விடுகிற வரை அன்புடன் ஒத்துழைத்தார். நாடகங்கள் நிறையவே எழுதித் தந்தார். சு. வே (சு. வேலுப்பிள்ளை) மிகுதியான ஆதரவு தந்தார்.

வல்லிக் கண்ணன்

பணத்தூக்கரக

“என்றை கடையைத் தேடிக்களபேர் வருகினம்.
விருப்பமான புத்தகங்களை அவையே தெரிவு
செய்யினம்” - முதலாளி.

“விபசார விடுதிக்கும் களபேர்
போகினம்... கள்ளுக் கொட்டிலுக்கும் களபேர்
போகினம்” - இளைஞர்கள்.

சிற்பி

“இதுதான் என்றை தொழில்.
இருபத்தைஞ்சு வருஷ அனுபவத்
திலை இதை எப்பிடிச் செய்ய
வேணும் என்று எனக்கு நல்லாய்த்
தெரியும். கௌரவமான ஒரு
தொழிலாய்த்தான் இதைச் செய்து
கொண்டு வாறன்.. இப்ப இதைக்
கைவிட்டால் என்றை குடும்பம். இந்
தக் கடையிலை வேலை செய்யிற
ஏழெட்டுப் பேருடைய குடும்பம்
எல்லாம் நடுத்தெருவில் நிக்க
வேண்டி வரும்.”

“உங்கடை தெழிலைச்
செய்யவேண்டாம் என்று நாங்கள்
தடுக்கேல்லையே ஐயா!”

“வெளிப்படையாக அப்பிடி
நீங்கள் கேட்கேல்லைத்தான்..
ஆனால் இப்பிடியான புத்தகங்களை
விக்கக் கூடாது.. அப்பிடியான
புத்தகங்களை விக்கக்கூடாது
எண்டால் நான் என்னத்தைத்தான்
விக்கலாம்? கடையை இழுத்து முட
வேண்டியதுதான்.”

“நாங்கள் சொலறது உங்களுக்கு
குச் சரியாக விளங்கேல்லைப்
போலை கிடக்குது”.

“சொல்லுங்கோ.”

“புத்தகம் எண்ட பெயரிலை
அச்சடிச்சவாற எல்லாத்தையும்
நல்லதெண்டு சொல்ல முடியாது..

அதுகளுக்கும் என்ன நல்லதும் இருக்

குது, கூடாத குப்பையளும் இருக்
குது.”

“நல்ல புத்தகங்கள் என்று நீங்
கள் நினைக்கிறவை நல்லவை..
மற்றவைபெல்லாம் குப்பையள். நீங்
கள் சொல்லிற புத்தகங்களைத்தான்
நான் விக்கவேணும் என்றிறியன்.”

அவருடைய குரலிற் குடேறி
யது. அந்த இளைஞர்கள் பாதிக்கப்
பட்டதாகத் தெரியவில்லை.
அமைதி யாகவே சொன்னார்கள்.

“மக்களுடைய அறிவை
வளர்த்து, சிந்தனையை வளப்
படுத்திற புத்தகங்கள் தான் நல்ல
புத்தகங்கள். மக்களுடைய பண்
பாட்டைப் புத்தகங்கள் வளர்க்
கவேணும்; அழிக்கக் கூடாது.”

“அப்படியான நல்ல புத்தகங்கள்
இஞ்சை என்றை கடையிலே இல்
லையெண்டு சொல்லுறியனோ?”

ஓம். என்பத்த அடையாளமாக
இருவரும் மௌனம் சாதித்தனர்.

“நீங்கள் அப்பிடி நினைக்
கலாம்... ஆனால் சனங்கள் நினைக்
கேல்லை.. இந்தப் புத்தகங்களை
வாசிக்கிறதனால் ஆக்கள் கெட்
டுப்போகினம் என்பதையும் ஏற்றுக்
கொள்ள மாட்டன். என்றை பிள்
ளையும் இதுகளை வாசிக்கிறாள்

தான் அவளைப் பற்றி ஒருத்தரும்

ஒரு குறை சொன்னது கிடைப்பாது...
மனம் சரியாக இருந்தால், ஆகுமே
கெடமாட்டிவன்..”

“திரும்பத் திரும்ப வாசிச்சால்,
மனமும் பழுதாகி விடும்.”

“அப்படியெண்டால், இந்தப்
புத்தகங்களை வாசிச்சுக் கெட்டுப்
போன ஒரு ஆளையாவது காட்
டுங்கோ பாப்பம்.”

“இதெல்லாம் வெட்டு ஒண்டு
துண்டு இரண்டு எண்டு சொல்லுற
விஷயங்களல்ல.”

“நீங்கள் சமாளிக்கிறியள். உங்
களையர் காட்ட முடியாது.. என்றை
கடையிலை சுறுசுறுப்பாக யாபாரம்
நடப்பது உங்கடை கண்ணைக்குத்
துது.. அதனால்தான்..” அவர்
முடிப்பதற்குள் குறுக்கிட்டார்கள்
அவர்கள்.

“உங்களிலை பொறாமைப்பட்டு
நாங்கள் இஞ்சை வரேல்லை. சமு
தாயச் சீரழிவைப் பற்றியும் ஒழுக்
கக் கேட்டைப் பற்றியும் பெரியவர்
களோடையும் கல்விமாண்களோடை
யும் நாங்கள் கலந்துரையாடியி
ருக்கிறம்.. அடிப்படை எது எண்டு
அவை விளக்கியிருக்கினம். அதுக்
குப் பிறகுதான் நேரிலை உங்க
ளோடை பேச வந்திருக்கிறம்.”

“தம்பியவை! இது என்றை
தொழில் எண்டு முதல்லையே நான்
சொல்லிப்போட்டன்.. இதிலை நீங்
கள் விணாய்க் குறுக்கிடப் பாக்
கிறியள்.. என்னட்டைக் கிடக்கிற
புத்தகங்களை வந்து வாங்குங்கோ
எண்டு ஒருத்தரையும் நான் வெத்
திலை வைச்சு அழைக்கிறேல்லை..
என்றை கடையைத்தேடிக்கனபேர்
வருகினம்.. விருப்பமான புத்தகங்
களை அவையே தெரிவு செய்ய
கினம்.”

“விபசார விடுதிக்கும் கனபேர்
போகினம்... கள்ளுக் கொட்டிலுக்
கும் கனபேர் லோகினம்..”

அவருடைய முகத்தில் கடுகடுப்பு
ஏற்பட்டதைக் கவனிக்காமலே அவர்
கள் தொடர்ந்தார்கள்.

“சனங்கள் விரும்புகினம் எண்
டதை மட்டும் வைச்சுக்கொண்டு
நல்லது கெட்டதைத் தீர்மானிக்கக்
கூடாது. ஆபாசமான அட்டைப்
படங்கள் கிளுகிளுப்பைக் குடுக்
குது.. இரட்டைக் கருத்துள்ள புத்த
கங்களின்றை பேர்கள் இளவயசுக்
காரரை மயக்குது... அந்த வயசுக்
குரிய பலவினத்தைப் பயன்படுத்தி
பணத்தைப் பறிப்பது சமூகத்
துரோகம் ஐயா! என்ன தொழிலைச்
செய்தாலும் பொறுப்புணர்ச்சி கட்டா
யம் இருக்கவேணும்.”

“கொஞ்சம் ஓவராகப் போகிறி
யள் தம்பியவை... ஆரோ எழுது
கிறான்.. ஆரோ அதைப் புத்தகமாக
வெளியிடுகிறான். அவையள் சமூகத்
துரோகியில்லை.. புத்தகத்தை விக்
கிற நான் மட்டும் சமூகத் துரோ
கியோ?” கண்களால் அவர்களை
எரிப்பவரைப் போல் பார்த்துக்
கொண்டே அவர் பொரிந்து தள்ளி
னார்.

“இப்பிடிப்பட்ட புத்தகங்களை
எழுதவேண்டாம் எண்டு எழுத்தாளர்
களிட்டைச் சொல்லுங்கோ... வெளி
யிட வேண்டாம் எண்டு வெளியீட்டா
ளர்களிட்டைச் சொல்லுங்கோ...
இளம் பிள்ளைகளிட்டையும் போய்ச்
சொல்லுங்கோ காசைக் குடுத்து
இப்படியான புத்தகங்களை வாங்க
வேண்டாம் என்று... இப்பிடிச் செய்
யிறதை விட்டிட்டு, என்னோடை
வந்து ஏன் மல்லுக்கட்டுறீங்கள்?..”

அவருடைய கொதிப்பு அவர்
களைப் பாதித்ததாகத் தெரிய
வில்லை.

“அவையள் எல்லாரிடமும்
நாங்கள் போகத் தான் போறம்...
எங்கடை கருத்தைச் சொல்லத்தான்
போறம்... உங்களை மாதிரி
விற்பனையாளற்றை ஒத்துழைப்பும்

தேவை எண்டபடியால்தான் இஞ்சை வந்தனாங்கள்.”

அவர் ஒன்றும் பேசவில்லை.

கடைக்குரிய கணக்குப் புத்தகத்தை விரித்துத் தன் கவனத்தை அதிலே செலுத்தத் தொடங்கி விட்டார்.

தொடர்ந்து அங்கே நிற்பதற்குப் பிரயோசனம் இல்லை என்பதை உணர்ந்த அந்த இளைஞர்கள் அங்கிருந்து வெளியேறினார்கள், சொல்ல வேண்டியதைச் சொல்லி விட்ட திருப்தியுடன்.

*

“பணம் மட்டுந்தான் வாழ்க்கைக்கு முக்கியம், எந்த வழியைக் கையாண்டேனும் அதைக் குவித்துவிட வேணும் என்கிற அபாயம் கனமே இல்லாதது. தர்மம். நீதி. பண்பாடு என்பதெல்லாம் வாயளவில் தான்.”

“நான் நினைச்சதை நீ சொல்லிப்போட்டாய். அதை ஒரு வெறி எண்டுக்கூடச் சொல்லலாம்.”

பஸ்ஸி லிருந்து இறங்கி வீட்டுக்குப் போய்க்கொண்டிருந்த போது அவர்கள் பேசிக்கொண்டார்கள்.

*

இருவருமே இளவயசுக்காரர்கள் தான், ஆனால். மற்றவர்களிலிருந்து வித்தியாசமானவர்கள். சமுதாயத்தின் இப்போதைய வக்கிரமான போக்குடன் ஒத்துப் போக முடியாமற் சங்கடப்படுபவர்கள். நல்ல பழக்கங்கள் எனச் சிறு வயதில் அவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கப்பட்டவையெல்லாம் இப்போது புறக்கணிக்கப்படுவது அவர்களை உறுத்தியது. அறம் செய்வதும் ஆலயத்துக்குச் செல்வதும் விளம்பரமாகவும் வியாபாரமாகவும் மாறிக்கொண்டிருந்தன. பணம் மட்டும் ஒருவனிடம் இருந்த தாற்போதும் அவன்தான் பெரியவன்.

அவன்தான் அறிவாளி. அவன்தான் தலைவன்!

உயர் மட்டத்து ஊழல்கள் மறைக்கப்படுவதும் அற்ப விஷயங்களுக்காக ஏழை எளிய மக்கள் பழி வாங்கப்படுவதும் அவர்கள் நெஞ்சைக் குமுறச் செய்தன.

சிறுமைகளைக் கண்டு பொங்காமலிருக்க அவர்களால் முடியவில்லை.

சிலர் அவர்களை விசித்திரமாகப் பார்த்தார்கள். சிலர் கேலியுஞ் செய்தனர்.

“நீங்கள்தான் காந்தி எண்ட நினைப்போ?”

“எத்தனையோ பேர் இப்பிடித்திருத்த வெளிக்கிட்டுக் களைச்சுப் போச்சினம்... இப்ப நீங்கள் துவங்கியிருக்கிறீர்கள்.”

“இது சீர்திருத்தம் பேசிற வயசு தான்... போகப் போகச் சரியாய் விடும்.”

அந்த இளைஞர்கள் மனம் தளரவில்லை.

“ஊதிற சங்கை ஊதிக் கொண்டேயிருப்பம்... விடியிறபோது விடியும்.”

“நீங்கள் ஊதிக் கொண்டிருக்கலாம்... ஆனால் நித்திரையைக் குழப்புகிறீர்கள் என்கிற சனங்கள் உங்களுக்கு மேலைதான் பாய்வினம்.”

*

புத்தகக் கடை முதலாளியைப் பற்றி நன்கு விசாரித்துத் தெரிந்து கொண்ட பிறகுதான் அவரைப் போய்ச் சந்தித்தார்கள். அவருடைய போக்கைப் பற்றுவது கடினம் என்பதும் அவர்களுக்குத் தெரிந்ததான் இருந்தது.

பக்குவமாகப் பேசிப் பார்த்தால் ஏதாவது சாதிக்கலாமோ என்ற நம்பாசை!

அவர் வெறும் விற்பனையாளர் மட்டுமல்ல. கதைகளை எழுதுவிடும்பவரும் அவர்தான்; புத்தகங்களை வெளியிடுவதும் அவர்தான்.

சில முன்றாந்தர எழுத்தாளர்களைத் தேடிப் பிடித்து, எப்படியான கதைகளை எழுதினால் விரைவிலே விற்பனையாகும் என்பதை விளக்கமாகச் சொல்லிக் கதைகளையும் நாவல்களையும் எழுதுவிட்பவர் அவர்தான். காதல் என்ற புனிதமான உணர்ச்சியை வெறும் போதைப் பொருளாகக் கொச்சைப்படுத்தி கீழ்த்தரமான எண்ணங்களையும் உணர்ச்சிகளையும் கிளிர்ந்தெழுச் செய்யும் கதைகள் அவை. ஆண்பெண் உறவை விரசமாக்கும் ஆபாசப் படங்களை அட்டையில் போட்டு, ஒழுங்கான முகவரியில்லாத பதிப்புகள் ஒன்றின் மூலம் அந்தப் புத்தகங்களை வெளியிடுபவரும் அவர்தான். மக்களின் மதிப்பைப் பெற்ற பிரபலமான சில எழுத்தாளர்கள் கூட. அவர் கொடுக்கும் பெருந் தொகையில் மயங்கி. புதுப் புதுப் புனை பெயர்களில் அவர் விரும்பும் கதைகளை எழுதிக்கொடுத்துத் தங்களையும் விற்பனையாக்கிக் கொடுத்தார்கள்.

தன்னுடைய புத்தகங்களை வாங்கும்படி தான் யாரையும் தூண்டுவதில்லை என்று அவர் சொன்னதிலும் உண்மை சிறிதும் இல்லை.

அவருடைய கடை அமைந்திருக்கின்ற அந்தச் சிறிய நகரத்துக்குச் செல்பவர்களை வரவேற்பதே. புத்தகம் பத்திரிகைகளை விற்கும் பையன்களின் விளம்பர விமர்சனக் குரல்கள்தான்.

“நள்ளிரவில் நடுத்தெருவில் நின்ற நாகரிக மங்கை எங்கே?”

“பள்ளி மாணவியைக் காணவில்லை பக்கத்து வீட்டுப் பையனையும் காணவில்லை.”

“ஐம்பதிலும் ஆசை வரும், எண்பதிலும் ஏக்கம் வரும்.”

பத்திரிகையில் வேறு செய்திகளே இல்லையோ என்று நினைக்கும் அளவிற்கு இத்தகையவற்றையே உச்சஸ்தாயியில் அவர்கள் முழங்குவார்கள்.

இவை பத்திரிகைச் செய்திகளா அல்லது புத்தகங்களின் தலைப்புக்களா என்பது தெரியாமற் சிலர் தடுமாறுவதுண்டு.

பெண்கள் தலையைக் குனிந்து கொள்வார்கள், வயது வந்த பிள்ளைகளுடன் செல்லும் பெற்றோர் என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் தவிப்பார்கள்.

இவர்களைப் பற்றிச் சிறிதும் கவலைப்படாமல் பத்திரிகைகளுடன் சேர்த்துப் புத்தகங்களையும் வாங்கும்படி தூண்டிக்கொண்டிருப்பார்கள் பையன்கள்.

இப்படி முழங்கும் வழக்கத்தை நிறுத்துவதற்குக் கூட அவர் சம்மதிக்காதது அவர்களுக்கு வேதனையளித்தது.

□வியாபாரம் என்று சொன்னால் அதற்கு ஒரு விளம்பரமும் தேவைதான். விற்பனையாளரைப் பொறுத்தவரையில் ஒரு தினசரிப்பத்திரிகையின் ஆயுள் அரை நாள் தான். ஆறு மணிக்குக் கிடைக்கும் பத்திரிகையைப் பன்னிரண்டு மணிக்கு முன்னர் விற்பனை முடித்துவிட வேண்டும். இல்லாவிட்டால் நட்டந்தான். பையன்கள் எப்படியாவது விற்பனை முடித்துவிடுவார்கள். உரிய கொமிஷனை அண்டன்

டைக்கே நான் குடுத்து விடுவேன். இப்படி உரத்துக் கூவி விற்க வேண்டாம் எண்டால் அவங்களுக்குத்தான் நடட்டம். ஆவங்களின்றை வருமானந்தான் குறையும் இஞ்சை கடைக்கு வர நேரமில்லாதவைக்கு அந்தப் பையன்கள் புத்தகம் வைச்சு விக்கிறது ஒரு வசதி” என அதற்கும் ஒரு நியாயம் கற்பித்தார் அவர்.

ஆவர்களுக்கு மனவருத்தந்தான். ஏன்றாலும் தங்களுடைய முயற் சியைக் கைவிட அவர்கள் விரும் பவில்லை.

*

சில நாள்களின் பின். இலக்கிய மகாநாடு ஒன்றிற் கலந்து கொள் வதற்காக அந்த நகரத்துக்கு இருவரும் சென்றார்கள்.

பஸ் நிலையத்தில் வழமை யாகக் கேட்கும் பையன்களின் குரல் கேட்கவில்லை; பத்திரிகை விற்பவர்களையும் காணவில்லை.

அவர்களுக்கு ஆச்சியமாக இருந்தது. ஆனந்தமாகவும் இருந் தது.

தாங்கள் சொன்ன ஒவ்வொன் றுக்கும் எதிராகத் துள்ளி எழுந்தவர் ஆறுதலாக யோசித்தப் பார்த்துத் திருந்திவிட்டாரோ? தன் தவறுகளை உணர்ந்து விட்டாரோ?

தாங்கள் மேற்கொண்டுள்ள நச்சு

இலக்கிய எதிர்ப்பியக்கம் பலனைத் தரத் தொடங்கிவிட்டது என்ற நினைவு அவர்களுக்கு உற்சாக மூட்டியது.

நிலைமையைச் சரியாகக் கணிப்பீடு செய்வதற்காக - அவரை நேரிற் சந்தித்துத் தம் பாராட்டைத் தெரிவித்து விட வேண்டும் என்ற ஆவலைக் கட்டுப்படுத்த முடியாமல் அவருடைய கடைக்குச் சென்றார் கள்.

கடை பூட்டிக் கிடந்தது.

பக்கத்துக் கடைக்காரனை விசாரித்தார்கள்.

“உங்களுக்கு விஷயமே தெரி யாதா? போன வெள்ளிக்கிழமை வெளியான “தினவெடி”யை வாசிக் கேல்லையா?” என்று கேட்டுவிட்டுக் குரலைச் சற்றுக் தாழ்த்திக்கொண்டு சொன்னான்.

“அவருடைய ஒரே மகள். பத்திரிகை விற்கும் பையன் ஒருவனுடன் ஓடிப்போய் விட்டாள்... மற்றப் பையன்களும் யோசியாமல் ஒரு மோட்டு வேலையைச் செய்து போட்டாங்கள்... பத்திரிகை முழு வதையும் வித்துக்காசாக்கிப் போட வேணும் எனட் அவசரத்திலை இந்தச் செய்தியைச் சொல்லித்தான் அந்தப் பேப்பரை வித்தாங்கள். மனிசன் பாவம் இடிஞ்சு போய் விட்டார்... வீட்டுக்கு வெளியாலை இப்ப தலை காட்டிறதே இல்லை.”

ஓல * ஓல

கன்னாகத்தில் மறுமலர்ச்சி கிடைக்கும் இடம்
துர்க்கா ஸ்ரேஷ்னேர்ஸ்
 பஸ் நிலையம் முன்பாக
 கன்னாகம்

விதி விதியென்றே பொழுதை வீணாக்காமல்
விரும்பியுழைப் பாயென்று விளக்கிச் சொன்னான்
முதுபெருமை பேசாதே, முயல்வாய் வெல்வாய்
முன்மொழிந்தான் மறுமலர்ச்சிக் கவி க.இ.ச

து யி லெ ழு ச் சி

~ சாரதா ~

பாழ்வயிற்றைக் கழுவுதற்குப் படும்பா டிங்கே
பஞ்சு படாப் பாடு என்றுபாடு கின்றாய்,
கேள் தமிழா, துக்க சுகம் இரண்டும் நித்தம்
கிளைத்துவரும் யார்க்குமிது சகசம் அப்பா,
கூழ்குடித்தும் நாள் முழுக்க கூலிக் காக்க
குடல்தெறிக்க ஓடுகிறான் நிக்ஷோக் காரன்
ஊழ் இதென்று சோர்ந்திருந்தான் என்றால் எங்கே
உணவருந்தப் போவதவன்? உடைக்கென் செய்வான்?

கட்டுதற்குக் கந்தையில்லைக் கால்வயிற்றுக்
கஞ்சியுமோ கிடையாது என்றால் வீணே
நட்டகட்டை போலிருந்து நாமென் செய்வோம்?
நம்தலையெ முத்தி தென்று நாணம் இன்றி
வெற்றுரைகள் பேசுகிறோம் விழல்வே தாந்த
மேதையிலே யாருமெமை மிஞ்சார், பாடு
பட்டவனே பயன்பெறுவான், பருவம் பார்த்துப்
பயிரிடுவோன் அதன்விளைவைப் பறிப்பான் அன்றோ?

தொழில்களிலே உயர்விழிவு இல்லை, ஆனால்
தொழும்பு செய்யும் அடிமைமுறை தொலையவேண்டும்
உழவு குடிசைத் தொழில்கள் வியாபாரங்கள்
உயர்முறையில் நடத்திடுவோம் உலகத்தோடு
சரிநிகராய்த் தமிழினித் தலையெடுக்கச்
சாத்திரஞா னம்தமிழிற் தழைக்க வேண்டும்.
அரசியல் விஞ்ஞானநிலை பொருளா தாரம்
அனைத்தையும் நாம் ஆய்ந்துபுது ஆக்கஞ் செய்வோம்.

பழந்தமிழர் அது செய்தார், இதுவுஞ் செய்தார்
 பண்ணாத (து) அவர் கணக்கில் இல்லை யென்று
 குழந்தை மொழி வழங்கலிலோர் கொள்கை இல்லை.
 குவையமெல் லாம் புரட்சிக் கூச்சல் கேட்டும்
 விலங்குகளாய் உணர்விழந்து அறிவும் மங்கி
 வேதாந்தம் பேசுகிறோம் விழல்வே தாந்தம்!
 இளந் தமிழா! எழுந்துலகம் எல்லாம் சுற்றி
 எங்கள் நிலை கண்டுநவ எழுச்சி காண்பாய்

கழிந்ததற்கு இரங்காமல் வருங்கா லத்துக்
 கவலையிலே மாழ்காமல் காரி யங்கள்
 புரிந்தவர்க்கே வெற்றியுண்டு, வீணில் நாளைப்
 போக்குகிறோம் பொல்லாத சோம்பற் காளாய்
 எரிந்தகுறுங் கொள்ளியென இருக்காதே கேள்
 இப்பொழுதே உன்கடமை எதுவென் றெண்ணிச்
 சிரித்தமுகத் தோடுதிட சித்தத் தோடு
 தீவிரமாய் ஈடுபட்டுச் செய்வாய் அப்பா!

* கவிதை உலகிற் “சாரதா” வாகப் புகழ் பெற்று விளங்கிய
 க. இ. சுரவணமுத்து எழுதிய இந்தக் கவிதை 1946 சித்திரை
 “மறுமலர்ச்சி” யில் வெளிவந்தது.

ஒரு கடிதம்

சமகால இலக்கிய மும்முர்த்திகள் சேர்ந்து செய்த முயற்சியில்,
 கடந்த காலத்தின் இலட்சிய வேட்கையைக் காண முடிகின்றது. இன்றைய
 தலைமுறையினருக்கு மட்டுமன்றி உங்கள் தலைமுறையினனான எனக்கும்
 பயனுள்ள பல விடயங்களைப் புதிய “மறுமலர்ச்சி” தெரிவிக்கின்றது.
 குறிப்பாக, சோ. சிவபாதசுந்தரம் பற்றிய கட்டுரை, உடைப்பு, புலமைசார்
 உறவுகள் ஆகியவை இன்றைய தலைமுறையினர் படிக்கவேண்டிய
 கட்டுரைகள்.

சோ. கி. என் ஊர்க்காரராக இருந்தும், அவரை வானொலிக்காகப்
 பேட்டி கண்டும், அவரோடு நேரடியாகப் பழகியும், அவருடைய கௌதம
 புத்தர் அடிச்சுவட்டில், “ஒலிபரப்புக் கலை”, மற்றும் “சிட்டி” யுடன்
 இணைந்து எழுதிய நாவல், சிறுகதை வளர்ச்சி பற்றிய நூல்களை
 வாசித்திருந்தும், “சிற்பி” யின் கட்டுரையிற் குறிப்பிட்டுள்ள சில தகவல்கள்
 நான் அறியாதனவே.

செங்கை ஆழியானின் “நாணயத்தின் இரு பக்கங்கள்”,
 மறுமலர்ச்சிக்காரர்கள் தங்கள் பழம் பெருமைகளை நினைவு கூர்வதுடன்
 அமையாது, சமகாலச் சோகங்களையும் நிதானமாக நோக்குகிறார்கள்
 என்பதற்கு உதாரணமாக விளங்குகிறது.

- காவலூர் ராஜதுரை

கிரேக்கச் சிந்தனை மரபு

குழந்தை ம. சண்முகலிங்கம்

மேற்குலகச் சிந்தனையின் தொடர்பில் எனக் கிரேக்கம் கருதப்படுகின்றது. கிரேக்கத்தின் அதென்ஸ் என்ற சிறிய நகர அரசில் அறிவியல் வீரியமும் ஆன்மீக ஞானமும் ஊற்றெடுத்தன. அது நவீன மேற்குலகின் சிந்தனையின் ஆரம்பமாக அமைந்தது. மெய் யறிவும் நியாயமும் அழகுக்கவர்ச் சியும் கிரேக்க சிந்தனையின் அடிநாதமாக அமைந்தன. இந்த வகையில் கிரேக்கர் புதிய உலகினைப் பிறப்பித்தனர். மகத்தான இலக்கியங்களும் கலைகளும், மனித மனத்தின் மாபெரும் அறிவின் வெளிப்பாடுகள் என்பதைக் கிரேக்கமும் உறுதி செய்தது. கவிதை. காவியம். கலைகள், மெய்யியல், அறிவியல் என

போதிலும் கிரேக்கரது இடம், நவீன உலகிலேயே உள்ளது. இவர்கள் தான் மேலைப் புலத்தின் முதலாவது புத்திஜிவிகள்.

காரண- காரியம் என்பவை கொண்டு மேற்றள நியாயத்தைக் கண்டுகொள்வதை அவர்கள் ஏற்றுக் கொண்ட போதிலும் உள்ளூர் வால் உணர்ந்தறியும் ஆன்மீக மெய்யறிவுக்கும் அவர்கள் முதன்மை கொடுத்தனர். விண்டிட முடியா ஆன்மீக அனுபவங்களை, தமது அவலச்சுவை நாடகங்கள் மூலம் விண்டிடமுனைந்தனர். புறக்கண்களாலும் பௌதிக உலகின் நியாயங்களாலும் நிறுவமுடியாதவற்றைத்

அறிவுக்கு முதலிடம் கொடுத்த கிரேக்கர், ஆன்மீக உள்நோர்வையும் அதனுடன் இணைத்து அவலச் சுவை நாடகங்கள் மூலம் அவற்றை வெளியிட்டனர் என்பதை விளக்குகின்றார், ஆர்வம், ஆற்றல், சிப்பினிப் பூடன் தமிழ் நாடகத் துறையிற் சாதனைகள் புரிந்து, தமிழ் நாடக வளர்ச்சியின் மறுவெயராக மாறிவரும் குழந்தை சண்முகலிங்கம்.

அனைத்துத் துறைகளிலும் கிரேக்கம் உச்சங்களைத் தொட்டுக் கலங்கரை விளக்கமாக நின்றது. அவலச்சுவை நாடக மேடையின் நான்கு ஆசான்களில் மூவர் கிரேக்கர்; மற்றவர் ஷேக்ஸ்பியர். மகிழ்நெறி நாடக மேதைகள் இருவரில் ஒருவர் கிரேக்கர்; மற்றவர் ஷேக்ஸ்பியர். இவ்வாறு முதலாவது மேற்குலகத்தவர் எனக் கிரேக்கர் கருதப்படுகின்றனர். மேற்கின் உணர்வை, நவீன உணர்வைக் கண்டு பிடித்தவர்கள் கிரேக்கர். எனவே, புராதன கிரேக்கம் எனக் கூறப்பட்ட

தமது அறிவைக்கொண்டு கண்டு கொண்டனர். இந்த வகையில் கீழைத்தேயச் சிந்தனை மரபையும் அவர்களில் காண முடிகிறது.

வாழ்வு என்பது எவ்வளவு கசப்பானது என்பதை உணர்ந்த வேளையில், அது எவ்வளவு இனிமையானது என்பதையும் கண்டனர். இதனால்தான் ஆனந்தமும் அருந்துயரும், களிமகிழ்வும் அவலமும் கிரேக்கர்தம் இலக்கியத்தில் தனித்தனியே, ஆயினும் அருகருகே நிற்கின்றன, அவை ஒன்றுடன்

ஒன்று முரண்படுவதில்லை. சோர்வும் நரமனமும் உடையவரால் மகிழவும் முடியாது; வருந்தவும் முடியாது எனக்கண்டனர். கிரேக்கர் துன்பங்கண்டு துன்னெனத்துளங்கிச் சோர்ந்தவரல்லர். வாழ்வின் இனிமைகண்டு உடலின் தேவை உணர்ந்து ஒலிம்பிக் விளையாட்டுக்களை நடத்தி மகிழ்ந்தவர்கள்; மனித உடலின் அழகையநயந்து சிறப்பங்கள் வடித்தவர்கள்; விளையாட்டு வீரர்களைக் கொண்டாடி மகிழ்ந்தவர்கள், ஆயினும் அதேவேளையில் வாழ்வு என்பது ஒரு "நிழலின் கனவு" எனக்கண்டு கொள்ளவும் தவறாதவர்கள். இருப்பின் மிக இருண்ட கணங்களிலும் அவர்கள் வாழ்வைச் சுவைக்கத்தவறவில்லை. அவலத்தைச் சுவைத்தனர். "அவலச்சுவை" பிறந்தது. வாழ்வெனும் சோதிப்பிளம்பு வான்முட்ட உயர்ந்து உலகநாந்து நின்று சுவாலிப்பதை கிரேக்கத்தின் கவிதைகளையாவும், அவலச்சுவை கவிதைகள்கூடக் காட்டிநிற்கும். உலகம் அழகியதோர் இடம் எனக்கண்டதால்தான் அவர்களால் மகிழ்நெறி நாடகங்களையும் புனையமுடிந்தது.

ஏனைய புராதன நாகரிகங்களில் மக்களது சிந்தனையில் பூசகர்களும் ராஜகுருக்கள்மாரும் செல்வாக்குச் செலுத்தி நின்றது போல, கிரேக்க நாகரிகத்தில் நடைபெறவில்லை. கிரேக்கர் சட்டத்துக்கே கட்டுப்பட்டனர். தாமே சுயமாகச் சிந்தித்து முடிவுகளுக்குவந்தனர்; அனைத்தையும் ஆய்வு செய்து முடிவுக்கு வந்தனர். "உன்னை நீ அறிவாய்" என்பதும் "எதுவுமே அளவுக்கு அதிகமாகவேண்டாம்" என்பதும் கிரேக்க ஆலயத்தில் பொறிக்கப் பட்டிருந்த மகுட வாக்கியங்களாகும். அவர்கள் அறிவைக் காதலித்தனர், உள்ளுணர்வைப் பூசித்தனர். உடலையும் உள்ளத்தையும் நேசித்தனர்.

உடலுக்கும் ஆன்மாவுக்கு மிடையிலான முடிவற்ற போராட்டம் கிரேக்கர்தம் கலையில் ஒருமுடி

வைக் கண்டது. சிறப்பாகச் சிறப்பதிலும் குறிப்பாக அவலச்சுவை மகிழ்நெறி நாடகங்களிலும். இதனால் இவர்களை ஆன்மீகப்பொருள் முதல்வாதிகள் எனக்கருதமுடியும். கிரேக்கக் கலை அறிவியல்சார்ந்த கலையாக அமைந்தது. அதாவது தெளிவாகச் சிந்திக்கின்ற மனிதனின் கலையாக இருந்தது. எனவே, அக்கலையில் எளிமை காணப்பட்டது.

"உண்மையான மகிழ்நெறி என்பது, ஒரு தேசிய இனத்தின் மடமைகளையும் குறைபாடுகளையும் பேசுகின்ற சித்திரம்" என்பார். வோல்டயர். இது கிரேக்கத்தின் பழைய மகிழ்நெறியையும் நன்கு விளக்கி நிற்கிறது. அதென்சின் வாழ்வு முழுவதும் சாதாரண மக்களின் அக்கறைகள் யாவும் அவர்களால் பேசப்பட்டன.

கிரேக்கத்தின் விகட அரங்கம், பொங்கும் வீரியத்தின் வளங்கொழிக்கும் சக்தியை வெளியேற்றும் ஒரு மார்க்கமாக இருந்தது. அது கையாண்டகதைப் பொருள்களும் முறைமைகளும் வரம்பின்றி இருந்தன. விழுமிய விஷயங்களைக் கூறும் அவலச்சுவையும் முட்டாள்தனங்களைக்காட்டும் மகிழ்நெறியும் அருகருகே நின்று வளர்ந்தன. ஒன்று மறைய மறையதும் மறைந்தது. நாடகத்தின் விதிகளை நாடகத்தின் போஷுக்களே நிர்ணயிக்கின்றனர் என்ற கூற்று கிரேக்கத்துக்கும் பொருந்திநின்றது.

உலகினைத் தெளிவாகவும் அதேவேளையில் அழகாகவும் தரிசித்தனர் கிரேக்கர். அயராத அரும் பாடு இல்லாது, தெளிவமைதியும், வீறமைதியும் கொண்ட நிலையில் நின்று அவர்கள் தமது அவலச்சுவைகளைப் படைத்தனர். இதனால் அழகே உண்மை, உண்மையே அழகு எனும் எண்ணம் எம்மிடையே ஏற்படுமாறு செய்கின்றனர். விளக்க முடியாத ஒன்றை அவர்தம் கவிதையின் வல்லமை எதிர்கொள்கிறது.

சுதந்திர உணர்வோடு இருந்த கிரேக்கர் மனித வாழ்வுபற்றி ஆழமாகச் சிந்தித்தனர். அவ்வாறு சிந்தித்தவிடத்து அனைத்திலும் அநீதி உறைந்து இருப்பதை உணர்ந்தனர். மாற்ற முடியாப் பிழையொன்று உலகில் இருக்கிறது என்பதைக் கண்டபுலவன் மனித வாழ்வில் உண்மையாகவே இருக்கின்ற அழகைத் தரிசித்தான். ஆராய்வுணர்வு கவிதை உணர்வைச் சந்தித்தபோது அவலச்சுவை பிறந்தது.

அவலச்சுவை கவிஞர்களுக்கே உரியது; அவர்களால் மட்டுமே ஞாயிற்றின் ஒளிபடர்ந்த மலைமுகுகளில் நடந்து வாழ்வின் பொருந்தா இசையிடையிருந்து தெளிவான தோர் ஒலி நரம்பை மீட்டமுடியும். கிரேக்க அவலச்சுவை நாடகாசிரியர் அதனைச் செய்தனர். அவலச்சுவை என்பது கவிதையின் இரசவாதத்தால், துயரம் என்பது இறம்பூது நிலைக்குப் பண்புமாற்றம் செய்யப் படுவதன்றி வேறு எதுவும் இல்லை. அவலச்சுவைதரும் மகிழ்வின் மர்மத்தை விபரிப்பது கடினம். கொடுமை, இரத்தவெறி என்பவற்றோடு அதற்கு எந்தவித உறவுமில்லை. துயரத்தின் ஆழம் என்போம்; ஆனால் அவலச்சுவையின் உச்சம் என்போம்.

அவலச்சுவையை பரிவும், பயமும் என்றார் அரிஸ்டோட்டில். பரிவு பயம் என்ற உணர்வு நிலையினூடே, தேங்கிக்கிடக்கும். மனவெழுச்சி உணர்வு வெளியேற்றப்பட்டு உள்ளம் தூய்மைப்படுத்தப்படும் என்றார். இதனை இணக்கம் சமரசம் என்றார் ஹெகல், அதாவது வாழ்வின் தற்காலிகமான இசைகேடு, நிரந்தரஇசைவு நிலைக்கு மாற்றப்படுதல் எனப்பொருள் கொள்ளலாம். மரணத்தின் முன்னிலையில் வாழும் மனஉறுதியைத் தருவது எனவும் கொள்ளலாம். இந்த உறுதி, அவலச்சுவையில் மீளவலியுறுத்தப்படுவதன் மூலம் வற்றாத உறுதியாக மாறுகிறது.

எனவே பரிவு, பயம், இணக்கம், இறம்பூது - இவையே “அவலமகிழ்

வை” த்தரும் மூலகங்களாகும். ஆகவே அவலச்சுவை என்பது துன்பத்தின் இசைகேட்டுக்கு அப்பாலானதாகவும், மேலானதாகவும் உள்ளது எனக் கொள்ளமுடியும்.

மேலைப்புல இலக்கிய வரலாறு இருமுறை அவலச்சுவையின் உன்னத காலத்தைக்கண்டது. 1. பெரிசிலிசின் அதென்ஸ் 2. எலிசபெத்தின் இங்கிலாந்து. இரண்டுமே பொற்காலங்கள். அவை தோல்வியின் இருளின் காலமல்ல, இறுமாப்பின் எக்காளத்தின் காலம் வெற்றியும் வீரப் பெருமிதமும் தான் இருநாடுகளிலும் அவலச்சுவையைப் பிறப்பித்தது. கடலலையின் பொங்கு துறை மீது மிதக்கும்போது இரண்டு மன நிலைகள் எழும். - 1 ஆனந்தப் பரவசம், அடுத்தது, ஏக்கத்தவிப்பு, இரண்டாவது மனநிலையில் அவலச்சுவை பிறக்காது. ஆனந்தத்தினைப் பில் வாழ்வின் ஆழங்களைத்தேடும் போதுதான் அவலச்சுவைபிறக்கும். மனிதவாழ்வின் முக்கியத்துவத்தையும் உயர்சிறப்பையும் அவலச்சுவை நடுவவிடாது. வாழ்வின் அடிப்படையீறப்பு எங்கு இருக்கிற தோ அங்குதான் அவலச்சுவை பிறக்கும். மனிதனிடம் துயருறும் வல்லமை உண்டு. அப்பண்பு தான் அவனை ஊர்க்குருவியை விட வல்லமையும், பயனும் உள்ளவனாக்குகிறது. வேதனையில் கிடக்கும் ஒரு ஆன்மாவின் அந்தஸ்தைவிடமேலான ஒன்று இல்லை. இங்கு நானும் கவலைகளும் வீற்றிருக்கிறோம் இங்கு தான் எனது சிம்மாசனம் உள்ளது. வந்து அதற்குத்தலை வணங்குமாறு மன்னர்களை அழையுங்கள். இந்த வாறு, பெருமிதத்தோடும் பெருமையோடும் துயருறக்கூடிய ஒரு ஆன்மாவின் பாடுகள்தான் அவலச்சுவை. நெஞ்சுறுதி கொண்ட குருதி வீணே சிந்தப்பட்டது என, என்றுமே நான் கேட்காதிருப்பேனாக அது தலைமுறை தலைமுறையாக வீறார்ந்த சவாலொன்றினை விடுத்து நிற்கிறது. என்றார் சேர் வோல்டன்ஸ்கொட். *

ப டி த் து ப் பா ர் த் த வை

கலையும் திறனாய்வும்: கலாநிதி சபா.ஜெயராசா: அம்மா வெளியீடு இணுவில்,சுன்னாகம் விலை ரூபா100

தமிழ்த்திறனாய்வு இயக்கத்தில் கருத்தியலின் முதன்மையை முன்னெடுத்தவர் பேராசிரியர் க.கைலாசபதி அவர்கள். “கலை இலக்கியத்திறனாய்வுகளுக்குக் கோட்பாடுகள் பற்றிய மறுமதிப்பீடுகள் எத்தனை முக்கியமானவை என்பதை அண்மைக்கால விசிறல்கள் மீள வலியுறுத்தகின்றன. மேலோங்கிய கோட்பாடுகள் சிலவற்றின் மறுமதிப்பீடு இந்நூலாக்கத்தில் மேற்கொள்ளப்பட்டுள்ளது”. என கலாநிதி சபா.ஜெயராசாவின் நூலாசிரியர் உரைக்கு முற்றிலும் பொருத்தமானதாகக் கலையும் திறனாய்வும் என்ற நூலமைந்துள்ளது. நூலாசிரியர் நாடறிந்த கலை இலக்கிய விற்பன்னர் கல்வித்துறையில் குறிப்பிடத்தக்க முதன்மை வழிநடத்துநர். எழுத்தாளர், திறனாய்வாளர், இந்நூலில் இந்தியாவின் தொன்மையான திறனாய்வு மரபுகள் மாண்ட நிலைத்திறனாய்வு தொன்மவியல், தளஉணர்வியல் தொல்சீர் கோட்பாடு மனோரதியக் கோட்பாடு நடப்பியல், (யதார்த்தவாதம்) நவீனத்துவம், பின் நவீனத்துவம், நெறிய ஒன்றிணைப்புத் திறனாய்வு, கலைத்திறனாய்வில் பரதமும் பலே நடனமும் எனப்பத்து அத்தியாயங்களுள்ளன. இவை வெவ்வேறு பொருள் மரபினை விளக்குகின்ற போதிலும் அனைத்தும் கலையும் திறனாய்வும் என்ற நூலியையால் பிணைக்கப்பட்டுள்ளன. கலை இலக்கியத்துறையில் ஈடுபாடுகொண்டுள்ள அனைவரும் தெரிந்து கொள்ள வேண்டிய சங்கதிகள் இந்நூலில் நிறைய உள்ளன. கடினமான கோட்பாடுகள் மிகத் தெளிவாக விளக்கப்பட்டுள்ளன.

-கமலம்

அண்மைக்கால ஈழத்துச் சிறுகதைத் தொகுப்புகள்: கே.எஸ். சிவகுமாரன், 21, முருகன் பிளேஸ், கொழும்பு -06 விலை ரூ.125.00

நாடறிந்த எழுத்தாளர், திறனாய்வாளர் கே.எஸ் சிவகுமாரன் தன் விமர்சனக் குறிப்புக்களைப் பத்தி எழுத்துக்கள் என அழைப்பது தன்னடக்கமெனக் கருதுகின்றேன். முதிர்ந்த அனுபவமும் ஆழ்ந்த இலக்கியப்பரிச்சயமும் இல்லாது ஆக்கங்களை விமர்சித்துவரும் ஒரு சிலரின் நடவடிக்கைகள் ஏற்படுத்திய தாக்கம் தன்னைப் பத்தி எழுத்தாளர் எனப்பறங்காட்ட வைத்துள்ளதோ? திறனாய்வு என்பது உலக இலக்கியச் செல்நெறியைச் சரிவரப்பிரிந்து கொண்ட சிவகுமாரன் போன்றோர் ஊடாக வெளிவரும் போதுதான் அதன் முழுப்பயனும் சமூகத்திற்கும் எழுத்தாளர்களுக்கும் செறியமுடியும். கே.எஸ்.சிவகுமாரனின் இந்தத் திறனாய்வு நூலில் ஈழத்து எழுத்தாளர் பதினேழுபேரின் சிறுகதைத் தொகுதிகள் ஆய்வுசெய்யப்பட்டுள்ளன. குறித்த எழுத்தாளர்கள் கண்பீட்டிற் குள்ளாகி இருக்கிறார்கள் என்பதற்கு அப்பால் ஈழத்துச் சிறுகதைகளின் போக்கையும் நல்ல சிறுகதைகள் எவ்வாறு அமைய வேண்டுமென்ற தடமமைத்துக் கொடுக்கும் பணியையும் ஆசிரியர் சுட்டிக்காட்டுகிறார் என்றே நான் நினைக்கின்றேன் அதற்குப் பதினேழு எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைத் தொகுதிகள் உதவிபுள்ளன.

- செ.ஆ

தமிழ் எழுத்துக்கள்- நேற்று, இன்று, நாளை, ம. கங்காதரம்; காந்தளகம், அண்ணாசாலை, சென்னை விலை ரூ 60 (1997)

சாவகச்சேரியைச் சேர்ந்த கணித, விஞ்ஞான ஆசிரியரான ம.கங்காதரத்தின் தமிழ் எழுத்துக்

கள் என்ற நூல் வியப்பையும் பெருமிதத்தையும் தருகின்றது. தமிழ் எழுத்துக்கள் அடைந்து வந்த வரிவடிவமாற்றத்தையும், எழுத்துச் சீர்திருத்தமுயற்சிகளையும், தமிழ் மொழியை நாம் வளம்படுத்துவதற்கு மேற்கொள்ள வேண்டிய சீர்திருத்தங்களையும் இந்நூலில் ஆராய்ந்துள்ளார். “தமிழ் மக்கள் பல துறைகளில் வளர்ச்சி குன்றித் தேக்கநிலை அடைந்துள்ளனர். கண்மூடித்தனமான பழமைப்பற்றும் தொலைநோக்கின்மையுமே இதற்குரிய தலையாய காரணங்கள் எனலாம்” என்ற ஆசிரியரின் கூற்று இவ்விடத்தில் நேக்கற்பாலது. “நமது மொழியின் தொன்மை பற்றியும் அதன் இன்றைய நிலைபற்றியும் அவர் சிந்தித்துள்ளார். வடமொழியின் தொடர்பினாலே நமது மொழி சில இழப்புக்களைக் கண்டுள்ளது என்பதும் அவரது கருத்து ஆகும். இந்த இழப்புகள் ஈடுசெய்யப்படல் வேண்டும் என்பதும் அவருடைய விருப்பமாகும்.” என முருகையன் தனது அறிமுகத்தில் கூறியுள்ளமை இந்நூலிற்குப் பொருத்தப்பாடான கூற்றாகும். திராவிட மொழிகளனைத்துக்கும் பொது வரி வடிவம் ஒரு கற்பனையன்று. ஜரோப்பிய மொழிகளுக்கு நோமன் வரிவடிவம், வட இந்திய மொழிகள் பல வற்றிற்குத் தேவநாகரி வரிவடிவம் பயன்படுமாயின் திராவிட மொழிகளுக்கு ஒரு பொது வரிவடிவம் அமைவது ஏற்புடையதென்ற நோக்கு இந்நூலெங்கும் விரிவிக் காணப்படுகிறது.

-ஆழி

பத்திரிகையாளர் நடேசய்யர்.
ஆசிரியர்: “சாரல் நாடன்”
வெளியீடு: மலையக வெளியீட்டகம்
த. பெ .32. கண்டி. பக்கம் 207.
விலை ரூபா.165.

நான் சிறுவனாக இருந்தபோது
சுமார் அறுபது அறுபத்தைந்து
ஆண்டுகளுக்கு முன்பு கோ.நடே

சய்யர் என்ற பெயரைக் கேள்
விப்பட்டிருக்கிறேன்.

இலங்கை இந்திய சமூகத்
தலைவர்களில் ஒருவராகவும் அரசாங்கசபை உறுப்பினராகவும் அவரை என்னால் அறிய முடிந்தது. அதற்கு மேல் அவர் நடத்திய பத்திரிகைகளைப் பற்றியோ, சமூக சேவைகளைப்பற்றியோ அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பு எனக்கு இருந்ததில்லை அவர் நடத்திய பத்திரிகைகள் பரவலாக யாழ்ப்பாணத்துக்கு வந்ததாகவும் தெரியவில்லை.

அப்போதெல்லாம் யாழ்ப்பாணத்தில் தீண்டத்தகாதவர்கள் என்று ஒரு பகுதி மக்களை மிக மோசமாக ஒதுக்கி வைத்திருக்கிறார்கள். அவர்கள் மனிதர்களாகவே மதிக்கப்படவில்லை இதே மாதிரித்தான் இந்தியத் தோட்டத் தொழிலாளர்களைப் பற்றியும் ஒரு தாழ்வான கருத்து யாழ்ப்பாண மக்களிடையே இருந்து வந்தது.

இப்போது அந்தநிலை எவ்வளவோ மாறிவிட்டது. தோட்டத் தொழிலாளர்களைப் பற்றிய கருத்து மட்டுமல்ல யாழ்ப்பாணத்தில் ஒதுக்கி வைக்கப்பட்ட மக்களின் நிலையும் பிரமிக்கத்தக்க அளவுக்கு மாறிவிட்டது.

இத்தகைய மாற்றம் தானாக வந்ததல்ல பல மனிதாபி மானிகளும் அறிஞர்களும் எழுத்தாளர்களும் செய்து வந்த பிரச்சாரங்கள்தான் இந்த மாற்றங்களைச் செய்திருக்கின்றன. அந்த மனிதர்களையும் மனிதர்கள் என்று கணக்கிடும் காலம் வந்து கொண்டிருக்கின்றது இத்தகைய அரிய சாதனைகளைச் செய்த மனிதாபி மான முள்ள அறிஞர்களில் ஒருவர்தான். கோ. நடேசய்யர் இதை வெளிச்சம் போட்டுக் காட்டுகின்றது. பத்திரிகையாளர் நடேசய்யர் என்ற இந்த நூல் இதை மிகச் சிறப்பாக

கள் என்ற நூல் வியப்பையும் எழுதியிருக்கிறார் மலையகத்தின் மிக முக்கியமான எழுத்தாளரான "சாரல் நாடன்" மிகுந்த முயற்சி எடுத்து, பல தேடல்கள் நடத்தி இந்த நூலை அவர் எழுதியிருப்பதாகத் தெரிகின்றது.

அரசியலுக்கு அப்பால் ஈழத்து இலக்கியத் துறையிலும் தடம் பதித்து வைத்த "சுதந்திரன்" பத்திரிகையைத் தோற்றுவிக்க முன் னோடியாக இருந்தார் என்பதும் தமிழ் மலர்ச்சிக்கு இலக்கியத்தின் மூத்த எழுத்தாளரான வ. ரா. அவர்கள் நடேசய்யரோடு சேர்ந்து பத்திரிகைப் பயிற்சி பெற்றவர் என்பதும் இந்த நூலில் என்னைத் தொட்ட இரண்டு விடயங்கள்.

வரதர் -

கண்டி இலக்கியச் செய்தி மடல்:-
ஆசிரியர் இரா.அ.இராமன் மக்கள் கலை இலக்கிய ஒன்றியம், 18/3 பூரணவத்தை, கண்டி.

எழுத்தாளர் சம்பந்தமான தகவல், நூல் வெளியீடு, இலக்கிய

விமர்சனம் என எழுத்தாளர்களுக்குப் பயன்படும் பல அம்சங்களுடன் வெளிவந்துகொண்டிருக்கம். "கண்டி இலக்கியச் செய்தி மடல்" இன் 12 ஆவது நிறைவு மலர்" துரைவி சிறப்பிதழ்" ஆக மலர்ந்துள்ளது. தன்னுடைய வருவாயின் பெரும் பகுதியை இலக்கிய வளர்ச்சிக்கு அர்ப்பணித்த அதிசய மனிதர் அமரர் துரை விஸ்வநாதன் அவர்களின் மனித நேயம், இலக்கியத் தாகம், இனப்பற்று, இடையறா முயற்சி, எண்ணிய எண்ணியாங்கு முடிக்கம் திண்மை, நேர்மை முதலிய பண்புகளை எஸ்.தில்லைநாதன், துரை மனோகரன் செ. யோகநாதன், தி ஞானசேகரன், ரூபராணி ஜோஸப் போன்றோரின் கட்டுரைகளிலே தரிசிக்கலாம். சிறிய மலர் என்றாலும் சிறப்பான நினைவு மலர்.

- சிற்பி

போற்றுபவர் போற்றட்டும் புழதிவாரித்தாற்றுபவர் தூற்றட்டும் தொடர்ந்து செல்வேன் ஏற்றதொரு கருத்தை எனதுள்ளமென்னில் எடுத்துரைப்பேன் எவர் வரினும் நில் பேன்அஞ்சேன்.

-கவியரசு கண்ணதாசன்

படித்துப் பார்த்தவை என்ற இந்தப்பகுதியில் தமது நூலிற் காண மதிப்புரையும் குறிப்புகளும் இடம்பெற வேண்டும் என விருப்பம் எழுத்தாளர்கள், தமது நூலின் ஒரு பிரதியை அனுப்பிவைத்தல் வேண்டும்.

மறுமலர்ச்சி

226, காங்கேசன்துரைச்சாலை, யாழ்ப்பாணம்.

வாழ்த்தான் போகிறேன்

இடம்பெயர்ந்து அலைந்துவிட்டு. சொந்த இடங்களில் மீண்டும் குடியேறியபோது அமைதிப் போர்வைக்குள் எத்தனை உள்ளக் குமுறல்கள்! இப்பிரதேசத்தில் நடக்கும் சில சம்பவங்களைக் குறிப்பால் உணர்த்துகின்றார். சண்டிருப்பாய் வசந்தகௌரி— மறுமலர்ச்சி கண்டுபிடித்துள்ள புதிய எழுத்தாளர்.

பேரின்பத்தார் தன் மகளுக்கு வைத்த பெயர் ரூபி. அதன் அர்த்தம் அழகுடையவள் என்பது அவருக்குத் தெரியுமோ என்னவோ, அவளைப் படைத்த பிரம்மாவிற்கு நன்றாகவே தெரிந்திருந்தது என்பதை அவளைப் பார்த்த யாரும் எளிதிற கண்டு கொள்வர். வெளித் தோற்றத்திற் பிரம்மா தனது கைவண்ணத்தைக் காட்டியதைப் போல் அவரின் துணைவியார் அகத்திற்குள்ளே தன் திறமையைக் காட்டியிருந்தார்.

ஓஓ

திருமண வீடொன்றிற்குச் செல்வதற்காகத் தகப்பனும் மகளும் தங்களை அலங்கரிப்பதில் ஈடுபட்டுக்கொண்டிருந்தனர்.

குசினிக்குள்ளிருந்து தலை காட்டிய மனைவி கனகம், “என்பா இன்னும் வெளிக்கிடேல் லையே...? தேப்பனும் மோளும் போட்டி போட்டுக்கொண்டு அலங்கரியுங்கோ.. ரூபிதான் சின்னப்பிள்ளை.. நீங்கள்..?”

“பொறும், பொறும். எங்க ளோடை சேர்ந்து வரமுடியேல்லை எண்ட துக்காக எங்களைப் பாத்து எரிச்சல்படுகிறீர்?”

“சொல்லுவியன்.. எனக்கு ஏன் எரிச்சல் வரப்போகுது.? ஒரு காரியத்துக்குப் போறதெண்டால் நேர காலத்துக்குப் போகவேணும்.. அந்த வழக்கந்தான் எங்கடையாழ்ப்பாணத்தாரிட்டை இல்லையே.. குறித்த நேரம் எண்டு ஏன் சொல்லி ரவையோ தெரியேல்லை.. ராக்கலியாணம். போற வாற பாதையும்

சனப்புழக்கம் இல்லாத பாதை.. பிள்ளேன்ரை கழுத்திலை கையிலை நகையள் இருக்குது.. இப்ப பெரிசாப் பயமில்லைத்தான்.. எண்டாலும் சொல்லிக்கொண்டே..? தம்பிய வேன்ரைகையை மீறியும் சில சமயங்களிலை நடக்குது தானே..?”

“ஏன் நான் போறது உமக்குத் தெரியேல்லையோ?..” கண் சிமிட்டலுடன் வந்த பேரின்பத்தாரின் வீர வசனம் இது.

“ஓ... நீங்கள் அலெக் சான்டர் பரம்பரை எண்டு தெரியுந்தானே?”

போராடும் வலிமையைவிட அலெக்சான்டர் தன் மதிநுட்பத்தினாலேயே வென்றவன் என்ற கருத்துத் தொனிக்க, கணவனை மட்டந்தட்டி விட்டதான திருப்தி.

“போதும் தாயே போதும்.. நாங்கள் வெளிக்கிடுறம்” மனைவியின் பேச்சுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்துவிட்டு, மகளை அழைத்தார் பேரின்பத்தார்.

அறையிலிருந்து துள்ளி வந்த ரூபி, தாயின் முன்னால் நின்று ஒவ்வொரு பக்கத்தையும் திருப்பி, “சரியோ?” என்று கேட்டாள்.

“என்ரை பிள்ளையின்ரை அலங்காரத்திலை என்னகுறை.. எல்லாம் சரி” - மனம் நிறைந்த பெருமையுடன் சொல்லிக்கொண்டாள் கனகம்.

“அப்பா நான் நெடி.”

துவிச்சக்கர வண்டியில் இப்போது ரூபி, பயணி, பேரின்பத் தார் ஓட்டி. பயணம் இனிதாகவும் கலகலப்பாகவும் தொடர்ந்தது.

போகும் வேகத்தில் அவளுடைய உடம்பையும் அடிக்கடி தழுவிக்கொண்டிருந்த அவருடைய சால்வையைப் பார்த்தபோது அன்றொரு நாள் அவர் சொன்னது நினைவில் மின்னியது.

“இது என்றை ஐயாவின் ரை, அதாவது உன்றை அப்பப்பா வின்றை கலியாணத்தின் போது அவற்றை அம்மா அவருக்குக் குடுத்த பட்டுச்சால்வை. என்றை கலியாணத்தின் போது, அப்பப்பா இதை என்னிடம் குடுத்து. பரம்பரை பரம்பரையா இந்தச்சால்வை இந்தக் குடும்பத்திலை இருக்கவேணும் என்று எனக்கொரு ஆசை. இதை நீ கவனமாய் வைச்சிருப்பாயெண்டு நினைக்கிறேன் என்று சொன்னார்.. மகன் எண்டபடியாலை என்னடையத் தந்தார்.. எனக்கு மகன் இல்லா ததாலை வரப்போகும் மரு மகனுக்கு.....”

அவள் சிலிர்த்துக் கொண்டாள்.

வரவேண்டிய இடம் வந்து விட்டது. முறையான வரவேற்புடன் உள்ளே அழைக்கப்பட்டார்கள்.

திருமண வைபவம் சிறப்பாக நடந்தது. வீடு திரும்பும் போது இரவு பத்து மணி. நோட்டில் சனநாட்டமே இல்லை: ஊர் உறங்கி விட்டது. என்றாலும் வழியிலே பிரச்சினை எதுவும் ஏற்படவில்லை.

கால வெள்ளத்தில் நான்கு ஆண்டுகள் கழிந்துவிட்டன. ஆனால் அதற்குள் எத்தனை நிகழ்ச்சிகள்.. எத்தனை மாற்றங்கள்..!

வீட்டிலே போட்டது போட்ட படி கிடக்க இரவோடு இரவாகப் புறப்பட்டு மழையிலே நனைந்து வெய்யிலிலே வரண்டு வடமராட்சி, தென்மராட்சி, வன்னி என்று மக்கள் நெருக்கியடித்துக்கொண்டு ஓடிப்போனதும் சில மாதங்களின் பின்னர், மெல்ல மெல்லப் பலர் திரும்பி வந்ததும் இந்தக்காலத் துக்குள் தான் நடந்தன.

திரும்பிவந்தவர்கள் ஒரு புது விதமான சுதந்திரத்தையும் அனுபவித்தார்கள்.

மூக்கணாங் கயிற்றில் வேறொரு நீண்ட கயிற்றைப் பிணைத்து குறிப்பிட்ட ஒரு எல்லைக்குள் மட்டும் மேயும் மாட்டின் சுதந்திரம் முதலிற் கிடைத்தது. பின்னர் முன்னங் கால்கள் இரண்டும் பிணைக்கப்பட்டு, தலை குனிந்த நிலையில் மூக் கணாங் கயிற்றுடன் கட்டப்பட்டு எங்கும் சென்று மேயும் சுதந்திரம் கிடைத்தது.

ஆனால் மாடுகளைக் காக்க வெண்ப் போடப்பட்ட வேலிகளுக்கு..? கிடுகு வேலி அல்லது ஓலை வேலி என்றால் பயமே யில்லை. முள்ளுக் கம்பியுடன் சேர்த்துப் போடப்பட்ட கறள் பிடித்த தகரவேலிகள் கீறாமல் தப்ப வேண்டுமே!

சொந்த ஊரில், சொந்த வீட்டில் மீளக் குடியமர்ந்த பின்னரும், பேரின்பத்தாரின் வீட்டிலே சந்தோசமும் கலகலப்பும் நிறைந்து தான் இருந்தன.

ஆனால் கடந்த சில மாதங்களாக அங்கே ஏதோ ஒரு மாற்றம்.. ஒருவகையான அடக்கம்.. எப்படியென்று விபரிக்க முடியாத அமைதி!.

பிரபல பாடசாலை ஒன்றிலே ரூபி இப்போது ஓர் ஆசிரியையாகிட்டான். அந்த வீட்டின் அமைதிக்கு அதுதான் காரணமோ?

இல்லை.

வகுப்பறையில் மட்டுந்தான் அவள் ஆசிரியை; அந்த உயர்ந்த தொழிலுக்குரிய கண்டிப்பு; கட்டுப் பாடு; மற்றைய இடங்களில் மற்றைய வேளைகளில் அவள் வழமையான ரூபிதான். பகிடி கிண்டல்.. சிரிப்பு!

ஆசிரியர்கள் தங்கும் அறை ஒரே கதையும் சிரிப்புமாக இருக்கின்றதென்றால் அங்கே ரூபி இருக்கின்றாள் என்பதுதான் அந்த தம்.

ஆனால் இப்போதெல்லாம் வலுக்கட்டாயமாக வம்புக்கிழுத்தாலும் ஒருவித விரக்திப்புன்னகையுடன் நழுவிக்கொள்கின்றாளே, ஏன்?

திருமண வீடொன்றிற்குச் செல்வதற்காக ஒரு நாள் விடுப்பு எடுத்தவள், மேலும் இரண்டு கிழமை விடுப்பு வேண்டும் எனத் தந்தை மூலம் கடிதம் அனுப்பியிருந்தாளாம். அதன் பின் அவள் ஏதோ ஒரு மாதிரித்தான் இருக்கின்றாளாம்..

காரணத்தைக் கண்டு பிடிக்கச் சமூகம் முனைந்து கொண்டிருக்க சமூகத்துடன் இணைந்துவிட்ட தங்கள் மனத்துடன் போராடிக் கொண்டிருக்கின்றார்கள் அந்த மூவரும்.

சைக்கிளில் அகப்பட்டதோ அல்லது வேலி தான் கொழுவி இழுத்ததோ தெரியாது, பேரின்பத்தாரின் சால்வை கிழிந்து விட்டது. இனி நல்ல நாள், பெருநாள் என்று அந்தச் சால்வையுடன் போக முடியாது. சால்வையைப் பற்றி யாரும் விசாரிக்க மாட்டார்கள்தான். ஆனால்

அவருக்கென்றொரு மனம் இருக்கிறதே, அதில் பதிந்துள்ள விழுமியங்கள். இலட்சியங்கள், பண்பாட்டுக் கோலங்கள் எல்லாவற்றின் சின்னமும் அந்தச் சால்வையேதான். அந்தச் சால்வை இல்லாமல் எப்படி வெளியே போவது?

கனகமக்காவின் நிலை அவரைவிட மோசமாக இருந்தது. வயிற்றிற குழந்தையைச் சமந்து கொண்டிருந்தபோதே அந்தக் குழந்தையின் எதிர்காலம் பற்றிச் சிந்திக்க.. இல்லை, இல்லை.. கற்பனைக்கோட்டை கட்டத் தொடங்கியவளுக்கு அந்தக் கோட்டை கிட்டத்தட்டப் பூர்த்தியாகின்ற சமயத்தில் மறுமலர்ச்சிக்காகவெண்ப்பெய்தமழையால். கோட்டை அரிக் கப் படுவதை உணர்ந்தபோது.....

அடிமனத்தின் குமுறலை அவளால் அடக்கமுடியவில்லை!

இடிதாங்கிகளே ஆட்டங் கண்டுவிட்டால், சாதாரண மின்கம்பியால் என்ன செய்ய முடியும்?

பழுது பார்க்கப்பட வேண்டியவர்களால், அந்த மின்கம்பி பழுதுபார்க்கப்பட்டு விட்டதுதான். அந்தப்பழுதும் திருத்தமும் வெளியே தெரியாமல் மறைக்கப்பட்டும் விட்டதுதான். ஆனால் அந்த மின்கம்பிக்குள்ளேயும் ஒரு மனம் இருக்கின்றதென்றால், அந்த மனத்தை எப்படிப் பழுது பார்ப்பது?

இளமைக்கேயுரிய துடிப்புடனும் வேகத்துடனும் அவளுடைய கற்பனைக் குதிரை பல காத தூரம் ஓடிக்கொண்டிருந்த போது இடையிலே வேலியொன்று தடக்கிவிட குதிரையுடன் சேர்ந்து ரூபியும் விழுந்துவிட்டாள். அதனால் ஏற்பட்ட இரத்தக் கசிவு எரிமலையாய்க் குமுறுகின்றது. எரி குழம்புகளால் வெந்துகொண்டிருக்கும் மனம் சில சமயம், சாவை அணைக்கவும் துடிக்கின்றது.

ஆனால்..

அவளுடைய நல்வாழ்வைத் தவிர. வேறொன்றையுமே அவளிடமிருந்து எதிர்பார்க்காமல் தமது அன்பையும் பாசத்தையும் அவள்மீது சொரிந்துகொண்டிருக்கும் பெற்றோரை நினைத்தபோது.-

ரூபி படித்தவள். பலருடைய அனுபவங்களையும் பகிர்ந்து கொண்டவள், ஆற அமர இருந்து சிந்திக்க அவளால் முடிகின்றது.

‘நான் இழந்ததை அவர்களால் தாங்க முடிந்த அளவுக்கு என் இழப்பை அவர்களால் தாங்க முடியுமா..?’

‘ஆளை ஆள் தெரிகின்ற இருட்டிலே, துணையோடு வந்த என்னையே அந்தத் தகரவேலி கீறிக்காயப் படுத்திவிட்டதென்றால், தனியாக வரும் பெண்களின் நிலை..?’

‘பாதிக்கப்பட்ட எல்லோருமே சா வைத் தஞ்சமடைந்தாலும், பாதிப்பு தொடரத்தானே செய்யும்..?’

‘எனக்காக இல்லாவிட்டாலும். என்னைத் தாங்கியவர்களுக்காக. நான் வாழத்தான் வேண்டும்.’

‘பாதிப்பைத் தடுக்க முடியாவிட்டாலும், பாதிக்கப்பட்ட போகின்றவர்களை ஏதோ ஒரு வகையிலாவது எச்சரிக்கை செய்யலாமே!’

வாழ்வா, சாவா என்ற கயிறிழுப்புப் போட்டியில் வாழ்வின் பக்கம் ஜெயிக்கின்றது.

பாடசாலைக்குப் போய்க்கொண்டிருக்கிறாள் ரூபி வழியிலே சந்திக்கும்- முகங்களுக்குள், பார் வைக்குள், சிரிப்புக்குள், கதைக்குள் - அவளை பற்றிய கேள்விகள் சந்தேகங்கள் புதைந்து கிடப்பதை உணருகிறாள்.

ஆனால் எரி குழம்புகளால் இறுகிப் போயிருக்கும் அவளை அவற்றால் ஒன்றும் செய்துவிட முடியாது. ❌

நீங்களும் எழுதலாம் !

நல்ல கருத்துக்களை மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற அடக்க முடியாத ஆவல் உங்களிடமிருக்கின்றதா -

இருந்தால் -

அவற்றை வைத்து, கதையாக - கவிதையாக கட்டுரை பாட, எழுதிப் பாருங்கள்.

உங்களுக்குத் திருப்தி ஏற்படும் வரை திருப்பித் திருப்பி எழுதிப் பாருங்கள். திருப்தி ஏற்பட்டால் எங்களுக்கு அனுப்பிப்பாருங்கள்.

- ❖ மற்றவர்களின் ஆக்கங்களைத் திருடி எழுதாதீர்கள்-
- ❖ உங்கள் ஆக்கங்களுடன், உங்கள் முகவரி எழுதப்பட்ட மேலுறையையும் போதிய தபால் தலைகளையும் சேர்த்து அனுப்புங்கள்

“மறுமலர்ச்சி” 226, காங்கேசன்துறைச் சாலை, யாழ்ப்பாணம்.

விமரிசனம்

தமிழில் விமரிசனங்கள் எவ்வாறு அமைய வேண்டும் என்பது பற்றிப் பல்வேறு கருத்துக்கள் நிலவுகின்றன. "கலைமகள்" ஆசிரியர் அமரர் கி.வா. ஜகந்நாதன், "கல்கி" ஆசிரியராகச் சிலகாலம் கடமையாற்றிய மீ.ப. சோமசுந்தரம் (சோமு) ஆகியோரின் கருத்துக்களை இங் வெளியிடுகின்றோம்.

*

விமரிசனம் அல்லது திறனாய்வு என்பது இலக்கியத்தின் குணங்களையும் குற்றங்களையும் தெரிந்து எடுத்துக் கூறுவதுதான். ஆனால் அது எளிதான காரியம் அன்று. குற்றங்களுளையே வரிசைப்படுத்த திக் கூறுவதோடு நின்றால் அது திறனாய்வு ஆகாது. அப்படியே குணங்களைவானளாவப் புகழ்ந்தாலும் நியாயமான விமரிசனம் ஆகிவிடாது. விமரிசனம் செய்கிறவன் தன்னுடைய விருப்பு வெறுப்புக்கள் காரணமாக ஒன்றை ஆராயப் புகுந்தால் நோமையான விமரிசனம் வெளிவராது.

விமரிசனம் என்பது ஒரு கலை இலக்கியப் படைப்பு வகைகளில் அதுவும் ஒன்று. இதெல்லாம்மட்டம் என்று தடிக்கொண்டு அடிப்பதோ, ஆஹா! இதைப் போல வருமா? என்று வானளாவப் புகழ்வதும் நடுநிலையில் நின்று ஆராய்வது ஆகா. விமரிசனம், மேலும் மேலும் நல்ல இலக்கியங்களைப் படைக்கத் தூண்டுகோலாக இருக்கவேண்டும். சுகாதார இன்ஸ்பெக்டரின் அறிக்கை மாதிரி இருக்கக்கூடாது. ஆராயும் படைப்பில் உள்ள நலங்களையும் குறைகளையும் எடுத்துச் சொல்லி, இன்னவகை நலங்களும் இணைந்திருந்தால் சிறந்து நிற்கும் என்றும் இன்னவகைக் குறைகளைமாற்றினால் நல்லது என்றும் பரிவோடு சொல்ல வேண்டும். (அப்போதுதான் விமரிசனமும் இலக்கியதரம்பெறும்.

-கி.வா.ஜகந்நாதன்-

*

வெறுப்புகளுக்கு இடம் கொடாமல் இலக்கியத்தை ஆராய்வது யாருக்குமே கடினந்தான். மறைந்த ஆசிரியரின் எழுத்தானாலும் சரி; உயிரோடு இருக்கிற ஆசிரியரின் எழுத்தானாலும் சரி; விமரிசகன் தனது கோணல் களையும், வெறித்தனங்களையும் தனிப்பட்ட நட்பு அல்லது பகைமை உணர்ச்சிகளையும் முற்றிலும் மறந்து, அல்லது துறந்து ஒரு நூலை ஆராய்வது என்பது ஒரு வகையான யோக சாதனை. அந்த யோக சாதனை கைவந்தவர்கள் எந்த நாட்டிலும் எந்த மொழியிலுமே அபூர்வம்! ஆகையால் எழுதுகிறவன் விமரிசகனை மறந்து விட்டுத் தனது கடமையைச் செய்து கொண்டே போகவேண்டும். எழுதுவது என்பது அவனுடைய காரியமே. அதன்போல மதிப்புரைசெய்வது என்பது விமரிசகனுடைய காரியமாகும். அவரவர் தம் தம கடமையைச் செய்துகொண்டே போனால், 'காலம்' என்னும் மாபெரும் விமரிசகன் எல்லா எழுத்துக்களையும் சேர்ந்து காய்தல், உவத்தல் இல்லாமல் தானே மதிப்பீடுவான்! பேணவில் மையை அடைக்கும்போதே விமரிசகனை முன்னே நிறுத்திக்கொள்ள வேண்டிய அவசியம் ஏற்பட்டு விட்டால் அபத்தத்தான்! அதிலும் சில விமரிசகர்களை மனக்கண் முன்னால் நிறுத்திவிட்டால், எண்ணங்கள் அப்படியே அமுங்கிப் போய்விடும்! சில திருஷ்டி வேகங்கள் அப்படி!

-மீ.ப.சோமசுந்தரம்-

கதை - பத்திரிகைக் கதை = சிறு கதை - சோதனைக்கதை

நாவலாசிரியரும், மேலை நாட்டு நாவலர்கள் பலவற்றைத் தமிழில் மொழிபெயர்த்தவரும், இலக்கிய விமர்சகருமான சுதா சுப்பிரமணியம் அவர்களின் விமர்சனக் கருத்துக்களைப் போற்றுவாரும் உள்: தூற்றுவாரும் உள்: கதை பற்றிய அஷ்ருண்டிய கருத்துக்கள் சிந்தனையைத் தூண்டக்கூடியவை.

கதைகளைப் பொதுப்படையாக நான்கு ரகங்களாகப் பிரிக்கலாம். கதை என்பது இலக்கிய உருவே பெறாமல், மொத்த தையாக கதைக்கருவையும் விஷயத்தையும் அப்படியே சொல்லி விடுவதாகும். மஹாபாரதக் கதைகளும், புறநானூற்றுப் பாட்டுக் கதைகளும், அரபிக்கதைகளும் கதைகளுக்குச் சிறந்த உதாரணங்கள். அவற்றின் இலக்கிய உருவம் முறையே காவிய (இதிஹாஸ்த்) துணுக்குகள், கவிதை, பொழுது போக்குக் கதை என்று சொல்லலாம். சிறுகதை என்கிற இலக்கிய உருவ அந்தஸ்து பெறாதவை அவை.

பத்திரிகைக் கதைகள் தற்காலத் தேவை ஒன்றினால் தோன்றியவை. பத்திரிகைகள் வளர வளர ஒரு தேவை அதிகரித்துக் கொண்டே வந்திருக்கிறது. பழைய பாட்டிக் கதைகளை அப்படியே சொன்னால் போதாது. ஆனால் இலக்கிய உருவம் சிறப்பாகச் செய்துவிட்டால் படிப்பது சிறமமாகிவிடும். ஆகவே படிப்பதற்குச் சுவமமாக, பாதி பொழுது போக்கவும், பாதி உறங்கிக் கொண்டே படிக்கிற மனிதரியும் பத்திரிகைக் கதைகள் உருவாகின்றன. சிறுகதையின் ஒருமையோ, ஆசிரியனின், தனித்துவமோ, அல்லது முழுநோக்கோ, இலக்கிய விஷய உருவ அமையோ பத்திரிகைக் கதைகளின் நோக்கமல்ல. அநேகமாக

அமெரிக்கர்கள் Reader identification என்று சொல்லுகிறார்களே அது பத்திரிகைக் கதைகளில் தூக்கி நிற்கும். ஒவ்வொரு வாசகனும் தானேதான் கதையின் நாய்கன் என்று எண்ணிப் பெருமிதத்துடன் படிப்பான். படிப்பதும் சுலபமாக இருக்கவேண்டும். பத்திரிகைக் கதை எரிச்சலூட்டக்கூடாது. எல்லோருக்கும் அதாவது பெரும்பான்மையோருக்கு உகந்ததாக இருக்கவேண்டும்: தடம்தோய்ந்த புராதையிலே போகும்: பழக்கமான ஒரு விஷயத்தை எடுத்தக் கையாளும்.

இலக்கியச் சிறுகதைகள் உருவ அமையையச் சிறப்பாகப் பெற்றவை: வாசகர் பற்றிய சிந்தனை ஆசிரியர்களுக்குக் கதை எழுதி முடிந்த பிறகு வரலாம்: முன்னர் வராது. தனித்தன்மை, ஒருமை, விஷயம், தனித்த முடியாத ஒரு பூர்ணத்வம் இவை சிறுகதையின் தனிச்சிறப்புகள்.

சோதனைக் கதைகள் சிறுகதை என்கிற இலக்கிய உருவத்தின் எல்லைகளை விஸ்தரிப்பதற்காக இலக்கிய ஆசிரியன் வேண்டுமென்றே கையாளுகிற ஒரு கதைப்பகுதி. சோதனைக் கதைகளில் விஷய உருவ அமைதி அள்ளுவாக்கக் காணக்கிடையாது. ஆனால் சிறுகதையின் அம்சங்கள் மீதுணை எல்லாம் இருக்கும்.

= க: தா: க:

இலக்கிய நெஞ்சங்கள்!

வணக்கம். எதிர்பாராத அளவுக்கு நெடுவிட்ட இடைவெளியின் பின்னர் உங்களைச் சந்திக்கின்றோம். புத்தம் புதிய அச்சு வசதிகளைப் பயன்படுத்தி இந்த இதழின் ஒரு பகுதி உருவாக்கப்பட்டுள்ளது. அடுத்த இதழ் தொடக்கம் முற மலர்ச்சி முழுவதுமே புதிய உருவிற காட்சியளிக்கும்.

யாழ் - பல்கலைக் கழக நூலக மண்டபத்திலே பழைய, புதிய எழுத்தாளர்கள் கலைஞர்கள், கல்விமாண்கள் நிறைந்திருந்த கனதியான சபையிலே பேராசிரியர் அ.சண்முகதாஸ் தலைமை தாங்க, கவிஞர் கல்வயல் குமாரசாமி தமிழ் வாழ்த்திசைக்க, பேராசிரியர் நா. சுப்பிரமணியன் வெளியீட்டுரை நிகழ்த்த. உதயன் ஆசிரியர் ம.வ. கானமயில்நாதன் சிறப்புரை வழங்க. கலாநிதி எஸ். சிவலிங்கராசா, கன்னாதிட்டி மக்கள் வங்கி முகாமையாளரும் எழுத்தாளருமான யோகேஸ்வரி சிவப்பிரகாசம் ஆகியோர் ஆய்வுரை செய்ய, யாழ் பல்கலைக் கழக மக்கள் வங்கி முகாமையாளர் பத்மலோஜனி ரகுமுதற் பிரதியையும், மகளிர் அபிவிருத்தி நிலையப் பணிப்பாளர் சரோஜா சிவச்சந்திரன், சென். பற்றிக்ஸ் கல்லூரி ஆசிரியை ஜனதா ஜோர்ஜ் ஆகியோர் சிறப்புப் பிரதிகளையும் பெற்றுக்கொள்ள மறு மலர்ச்சி சபையினரின் கரங்களிலே தவழ்ந்து கருத்தினுட் புகுந்தது. வெளியீட்டு விழாவின் வெற்றிக்கு யாழ் பல்கலைக்கழகத் தமிழ்ச் சங்கம் செய்த பணி பெரிது. விழா விற கலந்து கொண்ட அத்தனை

பேரும் மறுமலர்ச்சி மீண்டும் மலர்ந்ததைப் பாராட்டி வரவேற்று. ஈழத்து இலக்கியத் துறைக்குக் காத்திரமான பங்களிப்பை அது

செய்ய வேண்டும் என்ற தம் விருப்பத்தையும் வெளியிட்டனர்.

நமக்குக் கிடைத்துள்ள கடிதங்களும் இந்தக் கருத்தையே எதிரொலிக்கின்றன. "சரித்திரம் படைத்த மறு மலர்ச்சி மீண்டும் வரலாறு ஒன்றைப் படைக்கும் என்பதில் ஐயமில்லை: எழுத்துலக ஜாம்பவான்கள் ஒன்றிணைந்திருப்பது மட்டில்லா மகிழ்ச்சியைத் தருகின்றது". என எழுதுகின்றார். வண்ணை சே. சிவராஜா. "மறு மலர்ச்சி யைப் படித்தேன் கண்டிப்பாகத் தொடர்ந்து வெளிவர வேண்டிய மலர் என்கின்றார், வவுனியா தேசிய கலை இலக்கியப் பேரவையின் தலைமைச் செயலாளர் ந. இரவிந்திரன். "மனுக்குல விடுதலைக்குக் குரல் கொடுக்கும் சகல எழுத்துக்களுக்கும் மறு மலர்ச்சி களம் அமைத்துக் கொடுக்க வேண்டும்" என்கின்றார். தீவக வலயக் கல்வி அலுவலக நிர்வாக உதவியாளர் பூ. புலேந்திரராசா.

எங்கள் விருப்பமும் இதுதான் தரமான ஆக்கங்களை எழுதியனுப்புகள்; தரமான வாசகர்களுக்கு மறுமலர்ச்சியை அறிமுகம் செய்யுங்கள் மறுமலர்ச்சியில் வெளியாகும். ஆக்கங்களை விமர்சியுங்கள். எல்லோருடைய விருப்பமும் நிறைவேற இவைதாம் வழிகள். வணக்கம்

- இணை ஆசிரியர்கள்

உங்கள்

அச்ச வேலைகள்

* சிறிய நோட்டீசானாலும்

* பெரிய புத்தகமானாலும்

* மிக நேர்த்தியாகவும்

* குறைந்த செலவில்

அச்சிட்டுக் கொள்வதற்கு

ஆனந்தா அச்சகம்

226, காங்கேசன்துறைச் சாலை,

யாழ்ப்பாணம்